Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►B

REGULAMENTUL (CE) NR. 207/2009 AL CONSILIULUI

din 26 februarie 2009

privind marca comunitară

(versiune codificată)

(Text cu relevanță pentru SEE)

(JO L 78, 24.3.2009, p. 1)

Astfel cum a fost modificat prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►A1	Tratatul de aderare a Croației (2012)	L 112	21	24.4.2012

▼B

REGULAMENTUL (CE) NR. 207/2009 AL CONSILIULUI

din 26 februarie 2009

privind marca comunitară

(versiune codificată)

(Text cu relevanță pentru SEE)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 308,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Parlamentului European ([1]),

întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară ([2]) a fost modificat de mai multe ori și în mod substanțial ([3]). Este necesar, din motive de claritate și de raționalizare, să se codifice regulamentul menționat.

(2) Este oportun să se promoveze o dezvoltare armonioasă a activităților economice în întreaga Comunitate și o extindere continuă și echilibrată prin realizarea și buna funcționare a unei piețe interne care să ofere condiții analoge celor existente pe o piață națională. Realizarea unei astfel de piețe și întărirea unității sale implică nu numai eliminarea obstacolelor din calea liberei circulații a mărfurilor și liberei prestări a serviciilor, precum și stabilirea unui sistem care să asigure respectarea concurenței, ci și crearea condițiilor juridice care să permită întreprinderilor să își adapteze încă de la început activitățile de producție și distribuție a bunurilor sau de prestare a serviciilor la dimensiunea Comunității. Printre instrumentele juridice de care ar trebui să dispună întreprinderile în acest scop, sunt adecvate în special mărcile care le permit să își identifice produsele sau serviciile, în egală măsură, în întreaga Comunitate, indiferent de frontieră.

(3) Pentru a urmări obiectivele Comunității menționate anterior, este necesar să se prevadă un regim comunitar al mărcilor care conferă întreprinderilor dreptul de a dobândi, conform unei proceduri unice, mărci comunitare care să se bucure de o protecție uniformă și să producă efecte pe întreg teritoriul Comunității. Principiul caracterului unitar al mărcii comunitare, astfel exprimat, ar trebui să se aplice cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul regulament.

(4) Apropierea legislațiilor statelor membre nu permite înlăturarea obstacolului teritorialității drepturilor pe care legislațiile statelor membre le conferă titularilor de mărci. Pentru a permite întreprinderilor să exercite fără nici o piedică o activitatea economică în cadrul întregii piețe interne, sunt necesare mărci reglementate de un drept comunitar unic, care să se aplice direct în toate statele membre.

([1]) JO C 146 E, 12.6.2008, p. 79.
([2]) JO L 11, 14.1.1994, p. 1.
([3]) A se vedea anexa I.

▼B

(5) Având în vedere faptul că tratatul nu a prevăzut competențe specifice pentru crearea unui astfel de instrument juridic, este oportun să se recurgă la aplicarea articolului 308 din tratat.

(6) Cu toate acestea, dreptul comunitar al mărcilor nu se substituie legislațiilor statelor membre referitoare la mărci. Într-adevăr, nu apare ca fiind justificat să se impună întreprinderilor să solicite înregistrarea mărcilor lor ca mărci comunitare, mărcile naționale rămânând necesare acelor întreprinderi care nu doresc protecția mărcilor lor la scară comunitară.

(7) Dreptul asupra mărcii comunitare poate fi dobândit numai prin înregistrare, iar aceasta se refuză în special dacă marca este lipsită de caracter distinctiv, dacă este ilicită sau dacă se opun drepturi anterioare.

(8) Protecția conferită de marca comunitară, al cărei scop este în special garantarea funcției inițiale a mărcii, ar trebui să fie absolută în caz de identitate între marcă și semn și între produse sau servicii. Protecția ar trebui să existe de asemenea în caz de similitudine între marcă și semn și între produse sau servicii. Este oportun să se interpreteze noțiunea de similitudine în relație cu riscul de confuzie. Riscul de confuzie, a cărui apreciere depinde de numeroși factori și în special de cunoașterea mărcii pe piață, de asocierea care poate fi făcută între aceasta și semnul folosit sau înregistrat, de gradul de asemănare între marcă și semn și între produsele sau serviciile desemnate, ar trebui să constituie condiția specifică a protecției.

(9) Din principiul liberei circulații a mărfurilor reiese că titularul unei mărci comunitare nu poate să interzică unui terț folosirea acesteia pentru produse care au fost comercializate în cadrul Comunității, sub marcă, de către el însuși sau cu consimțământul său, cu excepția cazului în care motive legitime îndreptățesc titularul să se opună comercializării ulterioare a produselor.

(10) Nu se justifică protejarea mărcilor comunitare și nici protecția, împotriva acestora, a oricărei mărci înregistrate anterior, decât în măsura în care aceste mărci sunt în mod efectiv utilizate.

(11) Marca comunitară ar trebui să fie tratată ca un obiect al dreptului de proprietate independent de întreprinderea ale cărei produse sau servicii le desemnează. Marca ar trebui să poată fi transferată, sub rezerva necesității superioare de a nu induce în eroare publicul ca urmare a transferului. De asemenea, aceasta ar trebui să poată să constituie o garanție în favoarea unui terț și să facă obiectul licențelor.

(12) Dreptul mărcilor, creat prin prezentul regulament, necesită, pentru fiecare marcă, măsuri administrative de punere în aplicare la nivelul Comunității. În consecință, este indispensabil, păstrând structura instituțională existentă a Comunității și echilibrul competențelor, să se prevadă un Oficiu pentru armonizare în cadrul pieței interne (mărci, desene și modele industriale) independent din punct de vedere tehnic și care să dispună de autonomie suficientă pe plan juridic, administrativ și financiar.

▼B

În consecință, este necesar și oportun ca respectivul Oficiu să aibă forma unui organism al Comunității, având personalitate juridică și exercitând competențele de executare conferite prin prezentul regulament, în cadrul dreptului comunitar și fără a aduce atingere competențelor exercitate de instituțiile Comunității.

(13) Este necesar să se garanteze părților vizate de deciziile Oficiului o protecție juridică adaptată specificității dreptului mărcilor. În acest sens, se prevede că deciziile examinatorilor și diverselor divizii ale Oficiului pot face obiectul unei căi de atac. În măsura în care organul a cărei decizie este atacată nu revine asupra hotărârii sale, aceasta sesizează o cameră de recurs a Oficiului spre pronunțare. Deciziile camerelor de recurs pot, la rândul lor, să facă obiectul unei acțiuni înaintea Curții de Justiție a Comunităților Europene, aceasta având atât competența de a anula decizia atacată, cât și de a o reforma.

(14) În temeiul articolului 225 alineatul (1) primul paragraf din Tratatul CE, Tribunalul de Primă Instanță al Comunităților Europene este competent să judece în primă instanță căile de atac menționate în special la articolul 230 din Tratatul CE, cu excepția celor care sunt atribuite unei camere jurisdicționale și a celor rezervate prin statut Curții de Justiție. În consecință, competențele atribuite prin prezentul regulament Curții de Justiție pentru a anula și reforma deciziile camerelor de recurs sunt exercitate, în primă instanță, de către Tribunal.

(15) Pentru a întări protecția mărcilor comunitare, este necesar ca statele membre să desemneze, ținând seama de sistemul lor național, un număr limitat, în măsura posibilului, de instanțe naționale având competențe de primă instanță și de a doua instanță în domeniul contrafacerii și validității mărcii comunitare.

(16) Este indispensabil ca deciziile privind validitatea și contrafacerea mărcilor comunitare să producă efecte și să se extindă în întreaga Comunitate, ca singură modalitate de a evita hotărâri contradictorii ale instanțelor și ale Oficiului și de a aduce atingere caracterului unitar al mărcilor comunitare. Dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială ([1]) ar trebui să se aplice tuturor acțiunilor în justiție care se referă la mărcile comunitare, cu excepția cazurilor în care prezentul regulament derogă de la aceasta.

(17) Este necesar să se evite pronunțarea unor hotărâri contradictorii ca urmare a acțiunilor în care sunt implicate aceleași părți și care sunt formulate pentru aceleași fapte pe baza unei mărci comunitare și a unor mărci naționale paralele. În acest scop, atunci când acțiunile sunt formulate în același stat membru, mijloacele pentru atingerea acestui obiectiv se stabilesc conform normelor procedurale naționale, cărora prezentul regulament nu le aduce atingere, în timp ce atunci când acțiunile sunt formulate în state membre diferite, apar ca fiind adecvate dispozițiile inspirate din normele privind litispendența și conexitatea din Regulamentul (CE) nr. 44/2001.

([1]) JO L 12, 16.1.2001, p. 1.

▼B

(18) Pentru a asigura deplina autonomie și independența Oficiului, se consideră necesar să i se acorde un buget autonom ale cărui venituri să se constituie în principal din taxele datorate de către utilizatorii sistemului. Cu toate acestea, procedura bugetară comunitară continuă să se aplice în ceea ce privește eventualele subvenții care sunt în sarcina bugetului general al Comunităților Europene. Pe de altă parte, se impune ca verificarea conturilor să fie efectuată de Curtea de Conturi.

(19) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, în special în ceea ce privește adoptarea și modificarea unui regulament privind taxele și a unui regulament de aplicare, ar trebui adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ([1]),

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Marca comunitară

(1) Mărcile de produse sau de servicii înregistrate în condițiile și conform normelor prevăzute de prezentul regulament sunt denumite în continuare „mărci comunitare”.

(2) Marca comunitară are un caracter unitar. Aceasta produce aceleași efecte în întreaga Comunitate: nu poate fi înregistrată, transferată, nu poate face obiectul unei renunțări, al unei decizii de decădere din drepturi a titularului sau de nulitate și, respectiv, utilizarea sa nu poate fi interzisă, decât cu efect în întreaga Comunitate. Acest principiu se aplică cu excepția cazului în care se prevede altfel prin prezentul regulament.

Articolul 2

Oficiu

Se instituie un Oficiu pentru Armonizare în cadrul pieței interne (mărci, desene și modele industriale), denumit în continuare „Oficiul”.

Articolul 3

Capacitate de a acționa

În scopul punerii în aplicare a prezentului regulament sunt asimilate persoanelor juridice societățile și celelalte entități juridice care, în temeiul legislației aplicabile acestora, au capacitatea, în nume propriu, de a fi titulari de drepturi și obligații de orice natură, de a încheia contracte sau de a efectua alte acte juridice și de a sta în justiție.

([1]) JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

▼B

TITLUL II

DREPTUL MĂRCILOR

SECȚIUNEA 1

Definirea și dobândirea mărcii comunitare

Articolul 4

Semne care pot constitui o marcă comunitară

Pot constitui mărci comunitare toate semnele care pot avea o reprezentare grafică, în special cuvintele, inclusiv numele de persoane, desenele, literele, cifrele, forma produsului sau a ambalajului său, cu condiția ca astfel de semne să fie în măsură să distingă produsele sau serviciile unei întreprinderi de cele ale altora.

Articolul 5

Titulari ai mărcilor comunitare

Poate fi titularul unei mărci comunitare orice persoană fizică sau juridică, inclusiv entități de drept public.

Articolul 6

Modul de dobândire a mărcii comunitare

Marca comunitară se dobândește prin înregistrare.

Articolul 7

Motive absolute de refuz

(1) Se respinge înregistrarea următoarelor:

(a) semne care nu respectă cerințele de la articolul 4;

(b) mărci care sunt lipsite de caracter distinctiv;

(c) mărci care sunt compuse exclusiv din semne sau indicații ce pot să servească, în comerț, pentru a desemna specia, calitatea, cantitatea, destinația, valoarea, proveniența geografică sau data fabricației produsului sau a prestării serviciului sau alte caracteristici ale acestora;

(d) mărci care sunt compuse exclusiv din semne sau indicații devenite uzuale în limbajul curent sau în practica comercială loială și constantă;

(e) semne constituite exclusiv din:

(i) forma impusă de natura însăși a produsului;

(ii) forma produsului necesară pentru obținerea unui rezultat tehnic;

(iii) forma care dă o valoare substanțială produsului;

(f) mărci care sunt contrare ordinii publice sau bunelor moravuri;

▼B

(g) mărci care sunt de natură să înșele publicul consumator, de exemplu asupra naturii, calității sau proveniență geografice a produsului sau a serviciului;

(h) mărci care, în lipsa autorizației autorităților competente, trebuie respinse în temeiul articolului 6b din Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale, denumită în continuare „Convenția de la Paris”;

(i) mărci care includ insigne, embleme sau ecusoane, altele decât cele menționate la articolul 6b din Convenția de la Paris, și care prezintă un interes public special, cu excepția cazului în care înregistrarea lor a fost autorizată de autoritatea competentă;

(j) mărcile de vin care cuprind sau sunt alcătuite din indicații geografice destinate identificării ori mărcile de băuturi alcoolice care cuprind sau sunt alcătuite din indicații geografice destinate identificării, dacă aceste vinuri sau băuturi alcoolice nu au aceste origini;

(k) mărcile care conțin sau care sunt compuse dintr-o denumire de origine sau dintr-o indicație geografică înregistrată în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 510/2006 al Consiliului din 20 martie 2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare [1], atunci când corespund uneia din situațiile menționate la articolul 13 din regulamentul respectiv și când se referă la același tip de produs, cu condiția ca cererea de înregistrare a mărcii să fie prezentată după data de depunere, la Comisie, a cererii de înregistrare a denumirii de origine sau a indicației geografice.

(2) Alineatul (1) se aplică chiar dacă motivele de refuz nu există decât într-o parte a Comunității.

(3) Alineatul (1) literele (b), (c) și (d) nu se aplică în cazul în care marca a dobândit, pentru produsele sau serviciile pentru care se cere înregistrarea, un caracter distinctiv după ce a fost utilizată.

Articolul 8

Motive relative de refuz

(1) La opoziția titularului unei mărci anterioare, se respinge înregistrarea mărcii solicitate atunci când:

(a) aceasta este identică cu marca anterioară și când produsele sau serviciile pentru care marca a fost solicitată sunt identice cu cele pentru care este protejată marca anterioară;

(b) din cauza identității sau asemănării sale cu marca anterioară și din cauza identității sau asemănării produselor sau serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, există un risc de confuzie pe teritoriul în care este protejată marca anterioară; riscul de confuzie include riscul de asociere cu marca anterioară.

[1] JO L 93, 31.3.2006, p. 12.

▼B

(2) În înțelesul alineatului (1), „mărci anterioare” înseamnă:

(a) mărci a căror dată de depunere este anterioară cererii de înregistrare a mărcii comunitare, ținând cont, dacă este cazul, de dreptul la prioritate invocat în sprijinul acestor mărci și care aparțin următoarelor categorii:

(i) mărci comunitare;

(ii) mărci înregistrate într-un stat membru sau, în ceea ce privește Belgia, Luxemburg și Țările de Jos, la Oficiul Benelux din domeniul proprietății intelectuale;

(iii) mărci care au făcut obiectul unei înregistrări în temeiul acordurilor internaționale, care produc efecte într-un stat membru;

(iv) mărcile care au făcut obiectul unei înregistrări internaționale care produce efecte în Comunitate;

(b) cereri pentru mărci menționate la litera (a), sub rezerva înregistrării lor;

(c) mărci care, la data de depunere a cererii pentru înregistrarea ca marcă comunitară sau, dacă este cazul, la data priorității invocate în sprijinul cererii pentru înregistrarea ca marcă comunitară, sunt de notorietate într-un stat membru în înțelesul articolului 6a din Convenția de la Paris.

(3) La opoziția titularului mărcii, înregistrarea unei mărci se respinge, atunci când este solicitată de agentul sau reprezentantul titularului mărcii, în numele său și fără acordul titularului, în afară de cazul în care acest reprezentant își justifică acțiunile.

(4) În cazul opoziției titularului unei mărci neînregistrate sau al unui alt semn utilizat în comerț cu un domeniu de aplicare care depășește domeniul local, marca solicitată este refuzată la înregistrare, atunci când și în măsura în care, în conformitate cu legislația comunitară sau cu legislația statului membru care este aplicabilă acestui semn:

(a) au fost dobândite drepturi pentru acest semn înaintea datei de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare sau, dacă este cazul, înaintea datei priorității invocate în sprijinul cererii de înregistrare a mărcii comunitare;

(b) acest semn conferă titularului dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.

(5) La opoziția titularului unei mărci anterioare în înțelesul alineatului (2), se respinge înregistrarea mărcii solicitate, de asemenea, în cazul în care este identică sau similară cu marca anterioară și în cazul în care este destinată să fie înregistrată pentru produse sau servicii care nu sunt similare celor pentru care este înregistrată marca anterioară, atunci când, în cazul unei mărci comunitare anterioare, aceasta este de notorietate în cadrul Comunității și, în cazul unei mărci naționale anterioare, este de notorietate în respectivul stat membru și în cazul în care utilizarea fără un motiv întemeiat a mărcii solicitate ar genera un profit necuvenit din caracterul distinctiv sau din renumele mărcii anterioare sau în cazul în care ar aduce atingere acestora.

▼B

SECȚIUNEA 2

Efecte ale mărcii comunitare

Articolul 9

Dreptul conferit de marca comunitară

(1) O marcă comunitară conferă titularului său un drept exclusiv. Titularul este îndreptățit să interzică oricărui terț să folosească, fără acordul său, în comerț:

(a) un semn identic cu marca comunitară pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care este înregistrată;

(b) un semn pentru care, din cauza identității sau similitudinii sale cu marca comunitară și din cauza identității sau similitudinii produselor sau serviciilor acoperite de marca comunitară și de semn, există un risc de confuzie pentru public; riscul de confuzie cuprinde riscul de asociere între semn și marcă;

(c) un semn identic sau similar cu marca comunitară pentru produse sau servicii care nu sunt similare cu cele pentru care este înregistrată marca comunitară, atunci când aceasta este de notorietate în Comunitate și când folosirea semnului fără motiv întemeiat generează un profit necuvenit din caracterul distinctiv sau din renumele mărcii comunitare sau aduce atingere acestora.

(2) În temeiul alineatului (1) pot fi interzise, printre altele, următoarele:

(a) aplicarea semnului pe produse sau pe ambalajul acestora;

(b) oferirea produselor, introducerea lor pe piață sau deținerea lor în aceste scopuri, ori oferirea sau asigurarea de servicii sub semnul respectiv;

(c) importul sau exportul de produse sub acest semn;

(d) utilizarea semnului în documentele de afaceri și publicitate.

(3) Dreptul conferit de o marcă comunitară nu este opozabil terților decât de la data publicării înregistrării mărcii. Cu toate acestea, poate fi solicitată o compensație rezonabilă cu privire la fapte, săvârșite după data publicării înregistrării mărcii, care ar fi interzise în temeiul acesteia. Instanța sesizată nu se poate pronunța asupra fondului până la publicarea înregistrării.

Articolul 10

Reproducerea mărcii comunitare în dicționare

În cazul în care reproducerea unei mărci comunitare într-un dicționar, o enciclopedie sau o lucrare similară dă impresia că aceasta constituie denumirea generică a bunurilor sau serviciilor pentru care este înregistrată marca, editorul se asigură, la cererea titularului mărcii comunitare, ca reproducerea mărcii comunitare să fie, cel mai târziu în ediția următoare a lucrării, însoțită de indicația că este vorba despre o marcă înregistrată.

▼B

Articolul 11

Interdicție de a utiliza marca comunitară înregistrată în numele unui agent sau al unui reprezentant

Atunci când o marcă comunitară este înregistrată în numele agentului sau reprezentantului titularului acestei mărci, fără autorizația titularului, acesta are dreptul de a se opune utilizării mărcii sale de către agentul sau reprezentantul său, dacă nu a autorizat această utilizare, în afară de cazul în care agentul sau reprezentantul își justifică acțiunile.

Articolul 12

Limitarea efectelor mărcii comunitare

Dreptul conferit de o marcă comunitară nu permite titularului său să interzică terților utilizarea în comerț:

(a) a numelui sau adresei sale;

(b) a indicațiilor privind tipul, calitatea, cantitatea, destinația, valoarea, proveniența geografică, perioada producerii produsului sau prestării serviciului sau a altor caracteristici ale acestora;

(c) a mărcii, atunci când se impune indicarea destinației unui produs sau a unui serviciu, în special când este accesoriu sau piesă detașată,

atât timp cât această utilizare se face conform practicilor loiale în domeniul industrial sau comercial.

Articolul 13

Epuizarea dreptului conferit de marca comunitară

(1) Dreptul conferit de marca comunitară nu permite titularului să interzică folosirea acesteia pentru produse care au fost introduse pe piață în Comunitate sub această marcă de către titularul mărcii sau cu acordul său.

(2) Alineatul (1) nu se aplică atunci când motive legitime îl îndreptățesc pe titular să se opună comercializării ulterioare a produselor, în special atunci când starea produselor se modifică sau se alterează după introducerea acestora pe piață.

Articolul 14

Aplicare complementară a dreptului intern în domeniul contrafacerii

(1) Efectele mărcii comunitare sunt reglementate exclusiv prin dispozițiile prezentului regulament. Cu privire la alte aspecte, contrafacerea unei mărci comunitare intră sub incidența legislației interne cu privire la contrafacerea unei mărci naționale în conformitate cu dispozițiile din titlul X.

(2) Prezentul regulament nu exclude intentarea unor acțiuni cu privire la o marcă comunitară în temeiul legislației unui stat membru referitoare în special la răspunderea civilă și la concurența neloială.

▼B

(3) Normele de procedură aplicabile se stabilesc în conformitate cu dispozițiile din titlul X.

SECȚIUNEA 3

Utilizarea mărcii comunitare

Articolul 15

Utilizarea mărcii comunitare

(1) Dacă, în termen de cinci ani de la data înregistrării, marca comunitară nu a făcut obiectul unei utilizări importante în Comunitate pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată sau dacă această utilizare a fost suspendată pentru un termen neîntrerupt de cinci ani, marca comunitară face obiectul sancțiunilor prevăzute de prezentul regulament, cu excepția cazului în care există un motiv întemeiat pentru a nu fi utilizată.

În sensul primului paragraf este considerată, de asemenea, utilizare:

(a) utilizarea mărcii comunitare sub o formă care diferă prin elemente care nu alterează caracterul distinctiv al mărcii în forma în care aceasta a fost înregistrată;

(b) aplicarea mărcii comunitare pe produsele sau pe ambalajul acestora în Comunitate, numai cu scopul exportului.

(2) Utilizarea mărcii comunitare cu consimțământul titularului se consideră ca utilizare făcută de către titular.

SECȚIUNEA 4

Marca comunitară ca obiect al dreptului de proprietate

Articolul 16

Asimilarea mărcii comunitare cu marca națională

(1) Cu excepția cazului în care se prevede altfel la articolele 17-24, marca comunitară ca obiect al dreptului de proprietate se consideră, în totalitatea sa și pe întreg teritoriul Comunității, ca o marcă națională înregistrată în statul membru în care, conform registrului mărcilor comunitare:

(a) titularul își are sediul sau domiciliul la data respectivă;

(b) în cazul în care nu se aplică litera (a), titularul are o unitate la data respectivă.

(2) În cazurile care nu sunt prevăzute la alineatul (1), statul membru menționat la alineatul în cauză este acela în care își are sediul Oficiul.

(3) În cazul în care două sau mai multe persoane sunt înscrise în registrul mărcilor comunitare în calitate de cotitulari, alineatul (1) se aplică primului înscris dintre titulari, în absența acestuia, se aplică în ordinea înscrierii următorilor cotitulari. Atunci când alineatul (1) nu se aplică nici unuia dintre cotitulari, se aplică alineatul (2).

▼B

Articolul 17

Transferul

(1) O marcă comunitară poate fi transferată, independent de transferul întreprinderii, pentru toate sau pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care este înregistrată.

(2) Un transfer al întregii întreprinderi implică transferul mărcii comunitare, în afară de cazul în care, în conformitate cu legislația care se aplică transferului, există o convenție contrară sau în cazul în care aceasta rezultă în mod evident din împrejurări. Această dispoziție se aplică obligației contractuale de transfer a întreprinderii.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (2), cesiunea mărcii comunitare trebuie făcută în scris și necesită semnătura părților contractante, în afară de cazul în care rezultă dintr-o hotărâre judecătorească; în caz contrar, cesiunea este nulă.

(4) Dacă rezultă în mod vădit din actele de transfer că, în urma transferului, marca comunitară poate să inducă în eroare publicul, în special asupra naturii, calității sau proveniență geografice a produselor sau serviciilor pentru care este înregistrată, Oficiul refuză să înregistreze transferul în afară de cazul în care succesorul în drepturi acceptă să limiteze înregistrarea mărcii comunitare pentru produsele sau serviciile în privința cărora nu poate induce în eroare.

(5) La cererea uneia dintre părți, transferul se înscrie în registru și se publică.

(6) Atât timp cât transferul nu a fost înscris în registru, succesorul în drepturi nu poate să se prevaleze de drepturile care decurg din înregistrarea mărcii comunitare.

(7) Atunci când trebuie să se respecte termenele impuse de Oficiu, succesorul în drepturi poate să facă Oficiului declarațiile prevăzute în acest scop, de îndată ce acesta a primit cererea de înregistrare a transferului.

(8) Toate documentele care trebuie notificate titularului mărcii comunitare, în conformitate cu articolul 79, se adresează persoanei înregistrate în calitate de titular.

Articolul 18

Transferul unei mărci înregistrate în numele unui agent

În cazul în care o marcă comunitară a fost înregistrată în numele agentului sau reprezentantului titularului acestei mărci, fără autorizarea titularului, acesta are dreptul să solicite transferul respectivei înregistrări în favoarea sa, exceptând cazurile în care acest agent sau reprezentant își justifică acțiunile.

Articolul 19

Drepturi reale

(1) O marcă comunitară poate, independent de întreprindere, să fie gajată sau să facă obiectul unui alt drept real.

▼B

(2) La cererea uneia dintre părți, drepturile menționate la alineatul (1) se înscriu în registru și se publică.

Articolul 20

Executare silită

(1) Marca comunitară poate să facă obiectul unor măsuri de executare silită.

(2) În materia procedurii de executare silită a unei mărci comunitare, competența exclusivă revine instanțelor și autorităților statului membru determinat în conformitate cu articolul 16.

(3) La cererea uneia dintre părți, executarea silită se înscrie în registru și se publică.

Articolul 21

Procedura de insolvență

(1) Singura procedură de insolvență în care poate fi inclusă o marcă comunitară este cea care a fost deschisă în statul membru pe teritoriul căruia se situează centrul intereselor principale ale debitorului.

Cu toate acestea, în cazul în care debitorul este o întreprindere de asigurare sau o instituție de credit, astfel cum sunt definite în Directiva 2001/17/CE a Parlamentului European și Consiliului din 19 martie 2001 privind reorganizarea și lichidarea întreprinderilor de asigurare ([1]) și, respectiv, în Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit ([2]), singura procedură de insolvență în care poate fi inclusă o marcă comunitară este cea care a fost deschisă în statul membru în care această întreprindere sau instituție a fost autorizată.

(2) În caz de coproprietate a unei mărci comunitare, alineatul (1) se aplică cotei coproprietarului.

(3) Atunci când o marcă comunitară este inclusă într-o procedură de insolvență, se efectuează o mențiune în acest sens în registru și se publică în Buletinul mărcilor comunitare menționat la articolul 89, la cererea autorității naționale competente.

Articolul 22

Licențe

(1) Marca comunitară poate face obiectul unor licențe pentru toate sau pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care este înregistrată și pentru Comunitate în întregime sau doar pentru o parte a acesteia. O licență poate fi exclusivă sau neexclusivă.

(2) Titularul unei mărci comunitare poate invoca drepturile conferite de această marcă împotriva unui licențiat care încalcă una dintre clauzele contractului de licență referitoare la:

(a) durata;

([1]) JO L 110, 20.4.2001, p. 28.
([2]) JO L 125, 5.5.2001, p. 15.

▼B

(b) forma acoperită de înregistrare sub care marca poate fi utilizată;

(c) natura produselor sau serviciilor pentru care se acordă licența;

(d) teritoriul pe care poate fi aplicată marca; ori

(e) calitatea produselor fabricate sau serviciilor prestate de licențiat.

(3) Fără a aduce atingere prevederilor din contractul de licență, licențiatul nu poate iniția o procedură referitoare la contrafacerea unei mărci comunitare, decât cu acordul titularului acesteia. Cu toate acestea, titularul unei licențe exclusive poate iniția o astfel de procedură în cazul în care, după notificare, titularul mărcii nu introduce el însuși o acțiune în contrafacere într-un termen corespunzător.

(4) Orice licențiat are dreptul de a interveni în procedura în contrafacere inițiată de titularul mărcii comunitare, pentru a obține repararea prejudiciului suferit.

(5) La solicitarea uneia dintre părți, acordarea sau transferul unei licențe de marcă comunitară se înscrie în registru și se publică.

Articolul 23

Opozabilitate față de terți

(1) Actele juridice privind o marcă comunitară, menționate la articolele 17, 19 și 22, sunt opozabile față de terți în toate statele membre numai după înscrierea în registru. Cu toate acestea, înaintea înscrierii, un astfel de act este opozabil față de terții care au dobândit drepturi asupra mărcii după data acestui act, dar care aveau cunoștință de act la data dobândirii drepturilor.

(2) Alineatul (1) nu se aplică în cazul unei persoane care dobândește marca comunitară sau un drept asupra mărcii comunitare prin transferul întregii întreprinderi sau prin orice altă succesiune cu titlu universal.

(3) Opozabilitatea față de terți a actelor juridice menționate la articolul 20 intră sub incidența legislației statului membru determinat în conformitate cu articolul 16.

(4) Până la intrarea în vigoare în statele membre a normelor comune în domeniul falimentului, opozabilitatea față de terți a procedurii de faliment sau a unor proceduri similare intră sub incidența legislației statului membru în care o asemenea acțiune a fost deschisă pentru prima dată în înțelesul legislației interne sau al convențiilor care se aplică în acest domeniu.

▼B

Articolul 24

Cerere de înregistrare a mărcii comunitare ca obiect al dreptului de proprietate

Articolele 16-23 se aplică în cazul cererilor de înregistrare a mărcii comunitare.

TITLUL III

CEREREA DE ÎNREGISTRARE A MĂRCII COMUNITARE

SECȚIUNEA 1

Depunerea cererii și condițiile pe care trebuie să le îndeplinească

Articolul 25

Depunerea cererii

(1) Cererea de înregistrare a mărcii comunitare se depune, la alegerea solicitantului:

(a) la Oficiu;

(b) la oficiul central în domeniul proprietății industriale al unui stat membru sau la Oficiul Benelux din domeniul proprietății intelectuale. O cerere astfel depusă produce aceleași efecte ca și cum ar fi fost depusă la Oficiu la aceeași dată.

(2) Atunci când a fost depusă cererea la oficiul central în domeniul proprietății industriale dintr-un stat membru sau la Oficiul Benelux din domeniul proprietății intelectuale, oficiul în cauză ia toate măsurile necesare pentru a transmite cererea la Oficiu în termen de două săptămâni de la depunere. Oficiul respectiv poate reclama solicitantului o taxă care să nu depășească costul administrativ aferent primirii și transmiterii cererii.

(3) Cererile menționate la alineatul (2) care parvin Oficiului după expirarea unui termen de două luni de la depunerea lor sunt considerate a fi prezentate la data la care cererea a sosit la Oficiu.

(4) După zece ani de la intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 40/94, Comisia întocmește un raport privind funcționarea sistemului de depunere a cererilor de înregistrare a mărcii comunitare, aducând propuneri care să modifice acest sistem, dacă este cazul.

Articolul 26

Condiții pe care cererea trebuie să le îndeplinească

(1) O cerere de înregistrare a mărcii comunitare trebuie să conțină:

(a) o cerere pentru înregistrarea unei mărci comunitare;

(b) datele care permit identificarea solicitantului;

(c) lista produselor sau a serviciilor pentru care se cere înregistrarea;

(d) reproducerea mărcii.

▼B

(2) Cererea de înregistrare a mărcii comunitare face obiectul plății unei taxe de depunere și, dacă este cazul, a unora sau mai multor taxe de clasificare.

(3) O cerere de înregistrare a mărcii comunitare trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute de regulamentul de aplicare menționat la articolul 162, alineatul (1) denumit în continuare „regulamentul de aplicare”.

Articolul 27

Data de depunere

Data de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare este aceea la care solicitantul a prezentat la Oficiu sau, în cazul în care cererea a fost depusă la oficiul central din domeniul proprietății industriale al unui stat membru sau la Oficiul Benelux din domeniul proprietății intelectuale, documente care să conțină elementele menționate la articolul 26 alineatul (1), sub rezerva plății taxei de depunere în termen de o lună de la data depunerii documentelor menționate.

Articolul 28

Clasificare

Produsele și serviciile pentru care se depun mărci comunitare se clasifică conform clasificării prevăzute de regulamentul de punere în aplicare.

SECȚIUNEA 2

Prioritatea

Articolul 29

Dreptul de prioritate

(1) O persoană care a înregistrat în mod valabil o cerere de marcă în sau pentru unul din statele care sunt părți la Convenția de la Paris sau la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului sau succesorul său în drepturi beneficiază, pentru a depune o cerere de marcă comunitară pentru aceeași marcă și pentru produsele sau serviciile identice cu cele pentru care această marcă a fost înregistrată sau care sunt cuprinse în acestea, de un drept de prioritate pe un termen de șase luni de la data depunerii primei cereri.

(2) Se recunoaște ca dând naștere unui drept de prioritate orice depozit având valoare de depozit național reglementar în temeiul legislației interne a statului în care a fost efectuată sau în temeiul acordurilor bilaterale ori multilaterale.

(3) Prin depozit național reglementar se înțelege orice depozit considerat suficient pentru a stabili data la care a fost depusă cererea, indiferent de soluționarea acordată ulterior cererii în cauză.

(4) Se consideră drept primă cerere, a cărei dată de depunere constituie momentul de la care se calculează termenul de prioritate, o cerere ulterioară depusă pentru aceeași marcă, pentru produse sau servicii identice și în sau pentru același stat ca o primă cerere anterioară, cu condiția ca această cerere anterioară, la data depunerii cererii ulterioare, să fi fost retrasă, abandonată sau refuzată, fără să fi fost supusă

▼B

inspecției publice și fără să fi lăsat să subziste drepturi și cu condiția ca cererea respectivă să nu fi constituit deja temei pentru revendicarea dreptului de prioritate. Astfel, cererea anterioară nu mai poate să constituie temei pentru revendicarea dreptului de prioritate.

(5) Dacă prima depunere s-a efectuat pe teritoriul unui stat care este parte la Convenția de la Paris sau la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului, dispozițiile de la alineatele (1)-(4) nu se aplică decât în măsura în care acest stat, conform unor constatări publicate, acordă, pe baza unei prime depuneri făcute la Oficiu, un drept de prioritate supus unor dispoziții și având efecte echivalente cu cele prevăzute în prezentul regulament.

Articolul 30

Revendicarea priorității

Solicitantul care dorește să se prevaleze de prioritatea unui depozit anterior trebuie să prezinte o declarație de prioritate și o copie a cererii anterioare. În cazul în care limba cererii anterioare nu este una dintre limbile de lucru ale Oficiului, solicitantul trebuie să prezinte o traducere a cererii anterioare într-una dintre aceste limbi de lucru.

Articolul 31

Efectul dreptului de prioritate

Efectul dreptului de prioritate constă în aceea că data de prioritate este considerată a fi data de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare, în scopul determinării anteriorității drepturilor.

Articolul 32

Valoarea de depozit național a cererii

Cererea de înregistrare a mărcii comunitare căreia i-a fost atribuită o dată de depunere are, în statele membre, valoarea de depozit național reglementar, luând în considerare, dacă este cazul, dreptul de prioritate invocat în susținerea cererii în cauză.

SECȚIUNEA 3

Prioritate de expunere

Articolul 33

Prioritate de expunere

(1) Dacă solicitantul unei mărci comunitare a prezentat, sub marca solicitată, produse sau servicii în cadrul unei expoziții internaționale oficiale sau recunoscute în mod oficial în sensul Convenției privind expozițiile internaționale, semnată la Paris la 22 noiembrie 1928 și revizuită ultima dată la 30 noiembrie 1972, acesta poate, cu condiția să depună cererea în termen de șase luni de la data primei prezentări a produselor sau serviciilor sub marca depusă, să se prevaleze, de la această dată, de un drept de prioritate în sensul articolului 31.

▼B

(2) Orice solicitant care dorește să se prevaleze de prioritate în conformitate cu alineatul (1) trebuie, în condițiile stabilite prin regulamentul de punere în aplicare, să facă dovada că produsele sau serviciile au fost prezentate în cadrul expoziției sub marca depusă.

(3) O prioritate de expunere acordată într-un stat membru sau într-o țară terță nu prorogă termenul de prioritate prevăzut la articolul 29.

SECȚIUNEA 4

Revendicarea senioritățiimărcii naționale

Articolul 34

Revendicarea senioritățiimărcii naționale

(1) Titularul unei mărci anterioare înregistrate într-un stat membru, inclusiv o marcă înregistrată pe teritoriul Benelux, sau al unei mărci anterioare care a făcut obiectul înregistrării internaționale care produce efecte într-un stat membru, care depune o cerere pentru înregistrarea unei mărci identice ca marcă comunitară pentru produse sau servicii identice cu sau cuprinse în acelea pentru care a fost înregistrată o marcă anterioară, poate să se prevaleze pentru marca comunitară de senioritatea mărcii anterioare în ceea ce privește statul membru în care sau pentru care a fost înregistrată.

(2) În temeiul prezentului regulament, unicul efect al senioritățiieste faptul că, atunci când titularul mărcii comunitare renunță la marca anterioară sau o lasă să se stingă, este considerat ca beneficiind în continuare de aceleași drepturi pe care le-ar fi avut dacă marca anterioară continua să fie înregistrată.

(3) Senioritatea revendicată pentru marca comunitară se stinge atunci când titularul mărcii anterioare a cărei senioritate a fost revendicată este declarat decăzut din drepturi sau când această marcă este declarată nulă ori când renunță la aceasta înainte de înregistrarea mărcii comunitare.

Articolul 35

Revendicarea senioritățiidupă înregistrarea mărcii comunitare

(1) Titularul unei mărci comunitare care este titularul unei mărci anterioare identice, înregistrată într-un stat membru, inclusiv o marcă înregistrată pe teritoriul Benelux, sau al unei mărci identice anterioare, care a făcut obiectul unei înregistrări internaționale care produce efecte într-un stat membru, pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care a fost înregistrată marca anterioară sau conținute în acestea, poate să revendice senioritatea mărcii anterioare în ceea ce privește statul membru în care sau pentru care a fost înregistrată.

(2) Se aplică articolul 34 alineatele (2) și (3).

▼B

TITLUL IV

PROCEDURA DE ÎNREGISTRARE

SECȚIUNEA 1

Examinarea cererilor

Articolul 36

Examinarea condițiilor privind depozitul

(1) Oficiul examinează dacă:

(a) cererea de înregistrare a mărcii comunitare îndeplinește condițiile pentru a-i fi acordată o dată de depozit în conformitate cu articolul 27;

(b) în cazul în care cererea de înregistrare a mărcii comunitare îndeplinește condițiile prevăzute de acest regulament și condițiile prevăzute de regulamentul de aplicare;

(c) taxele pe categorie, atunci când este cazul, au fost achitate în termenul stabilit.

(2) În cazul în care cererea de înregistrare a mărcii comunitare nu îndeplinește condițiile menționate la alineatul (1), Oficiul invită solicitantul să remedieze în termenul stabilit neregulile sau neefectuarea plății constatate.

(3) În cazul în care neregulile sau neefectuarea plății constatate în temeiul alineatului (1) litera (a) nu sunt remediate în acest termen, cererea nu va fi considerată ca o cerere de înregistrare a mărcii comunitare. În cazul în care solicitantul se conformează invitației Oficiului, acesta din urmă acordă, ca dată de depunere a cererii, data la care s-au remediat neregulile sau neefectuarea plății constatate.

(4) În cazul în care neregulile constatate în temeiul alineatului (1) litera (b) nu sunt remediate în termenul stabilit, Oficiul respinge cererea.

(5) În cazul în care nu se remediază în termenul stabilit neefectuarea plății constatată în temeiul alineatului (1) litera (c), cererea se consideră a fi retrasă cu excepția cazului în care este evident ce categorie de produse sau servicii este destinată să fie acoperită de suma achitată.

(6) Neîndeplinirea cerințelor privind revendicarea priorității atrage pierderea dreptului de prioritate pentru cerere.

(7) Neîndeplinirea cerințelor privind revendicarea seniorității unei mărci naționale atrage pierderea acelui drept pentru cerere.

Articolul 37

Examinarea motivelor absolute de refuz

(1) În cazul în care o marcă este exclusă de la înregistrare în temeiul articolului 7, în ceea ce privește toate sau doar o parte dintre produsele sau serviciile pentru care se solicită înregistrarea mărcii comunitare, cererea se respinge pentru aceste produse sau servicii.

▼B

(2) Atunci când marca conține un element care este lipsit de caracter distinctiv și când includerea acestui element în marcă poate genera îndoieli cu privire la întinderea protecției mărcii, Oficiul poate cere ca o condiție pentru înregistrarea mărcii ca solicitantul să declare că nu va invoca niciun drept exclusiv asupra acestui element. Această declarație se publică împreună cu cererea sau cu înregistrarea mărcii comunitare, după caz.

(3) Cererea nu poate fi respinsă înainte ca solicitantului să i se fi acordat posibilitatea de a-și retrage sau modifica cererea ori de a-și prezenta observațiile.

SECȚIUNEA 2

Cercetarea

Articolul 38

Cercetarea

(1) Atunci când Oficiul a acordat o dată de depozit unei cereri de înregistrare a mărcii comunitare, acesta întocmește un raport de cercetare comunitară în care sunt menționate mărcile comunitare sau cererile de înregistrare a mărcii comunitare anterioare a căror existență a fost descoperită și care pot să fie opozabile, în conformitate cu articolul 8, înregistrării mărcii comunitare care face obiectul cererii.

(2) În cazul în care, în momentul depunerii unei cereri de înregistrare a mărcii comunitare, solicitantul cere, de asemenea, întocmirea unui raport de cercetare de către serviciile centrale din domeniul proprietății industriale din statele membre și dacă taxa de cercetare pentru acesta a fost achitată în termenul prevăzut pentru plata taxei de depozit, Oficiul, imediat ce o dată de depozit a fost acordată pentru cererea de înregistrare a mărcii comunitare, transmite o copie a acesteia serviciului central din domeniul proprietății industriale din toate statele membre care au comunicat Oficiului decizia de a efectua o cercetare în propriul lor registru de mărci pentru cererile de înregistrare a mărcilor comunitare.

(3) Fiecare serviciu central din domeniul proprietății industriale prevăzut la alineatul (2) comunică Oficiului, în termen de două luni de la data de primire a unei cereri de înregistrare a mărcii comunitare, un raport de cercetare în care sunt menționate mărcile naționale anterioare sau cererile de înregistrare a mărcilor naționale anterioare, a căror existență a fost descoperită și care pot să fie opozabile, în conformitate cu articolul 8, înregistrării mărcii comunitare care face obiectul cererii, sau se constată că cercetarea nu a furnizat nicio indicație a unor astfel de drepturi.

(4) Raportul de cercetare menționat la alineatul (3) este redactat utilizând un formular standardizat întocmit de Oficiu, după consultarea cu consiliul de administrație prevăzut la articolul 126 alineatul (1), denumit în continuare „consiliul de administrație”. Elementele esențiale ale acestui formular sunt precizate în regulamentul de aplicare.

(5) Oficiul varsă o anumită sumă fiecărui serviciu central din domeniul proprietății industriale pentru fiecare raport de cercetare comunicat de acest serviciu în conformitate cu alineatul (3). Această sumă, care este aceeași pentru toate serviciile centrale, este stabilită de comitetul bugetar, printr-o decizie luată cu majoritate de trei pătrimi a reprezentanților statelor membre.

▼B

(6) Oficiul comunică fără întârziere solicitantului unei mărci comunitare raportul de cercetare comunitar, precum și, la cerere, rapoartele naționale de cercetare care i-au fost comunicate în termenul prevăzut la alineatul (3).

(7) La publicarea cererii de înregistrare a unei mărci comunitare, care nu poate avea loc înainte de expirarea unei perioade de o lună de la data la care Oficiul comunică rapoartele de cercetare solicitantului, Oficiul informează cu privire la publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare titularii mărcilor comunitare sau ai cererilor de înregistrare a mărcii comunitare anterioare, menționați în raportul de cercetare comunitar.

SECȚIUNEA 3

Publicarea cererii

Articolul 39

Publicarea cererii

(1) În cazul în care condițiile pe care trebuie să le satisfacă cererea de înregistrare a mărcii comunitare sunt îndeplinite și în cazul în care perioada prevăzută la articolul 38 alineatul (7) a expirat, cererea se publică, în măsura în care nu a fost respinsă în conformitate cu articolul 37.

(2) În cazul în care, după ce a fost publicată, cererea este respinsă în temeiul articolului 37, decizia de respingere se publică atunci când devine definitivă.

SECȚIUNEA 4

Observațiile terților și opoziția

Articolul 40

Observații ale terților

(1) Orice persoană fizică sau juridică, precum și orice grup sau organism care reprezintă fabricanți, producători, prestatori de servicii, comercianți sau consumatori pot depune, după publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, observații scrise la Oficiu, precizând motivele conform cărora ar trebui respinsă înregistrarea mărcii la Oficiu, în special în temeiul articolului 7. Aceștia nu dobândesc calitatea de părți în cadrul procedurii în fața Oficiului.

(2) Observațiile menționate la alineatul (1) sunt notificate solicitantului, care poate formula comentarii la acestea.

Articolul 41

Opoziție

(1) Se poate formula o opoziție la înregistrarea mărcii în termen de trei luni de la publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, pe motiv că marca ar trebui să fie respinsă la înregistrare în temeiul articolului 8:

(a) în cazurile prevăzute la articolul 8 alineatele (1) și (5), de către titularii mărcilor anterioare menționați la articolul 8 alineatul (2), precum și de către licențiații împuterniciți de către titularii acestor mărci;

▼B

(b) în cazurile prevăzute la articolul 8 alineatul (3), de către titularii mărcilor menționați de prezenta dispoziție;

(c) în cazurile prevăzute la articolul 8 alineatul (4), de către titularii mărcilor sau semnelor anterioare menționați de această dispoziție, precum și de persoanele autorizate, în temeiul dreptului intern aplicabil, să exercite aceste drepturi.

(2) O opoziție la înregistrarea mărcii se poate, de asemenea, formula în condițiile stabilite la alineatul (1), în cazul publicării unei cereri modificate conform articolului 43 alineatul (2) a doua teză.

(3) Opoziția trebuie formulată în scris și motivată. Aceasta nu se consideră ca formulată decât după achitarea taxei pentru opoziție. Într-un termen acordat de Oficiu, persoana care a formulat opoziția poate prezenta în susținerea acesteia fapte, dovezi și observații.

Articolul 42

Examinarea opoziției

(1) În cursul examinării opoziției, Oficiul invită părțile, ori de câte ori este necesar, să prezinte, într-un termen pe care acesta îl acordă, observațiile asupra comunicărilor celorlalte părți sau ale Oficiului.

(2) La cererea solicitantului, titularul unei mărci comunitare anterioare care a formulat opoziția aduce dovada că, în decursul a cinci ani ce precedă publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, marca comunitară anterioară a făcut obiectul unei utilizări cu bună-credință în cadrul Comunității pentru produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată și pe care se întemeiază opoziția sau că există motive întemeiate pentru neutilizare, deoarece la data respectivă marca anterioară fusese înregistrată cu cel puțin cinci ani în urmă. În absența unei astfel de dovezi, opoziția se respinge. În cazul în care marca comunitară anterioară nu a fost utilizată decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, aceasta nu se consideră înregistrată, în sensul examinării opoziției, decât pentru acea parte de produse sau servicii.

(3) Alineatul (2) se aplică mărcilor naționale anterioare menționate la articolul 8 alineatul (2) litera (a), înțelegându-se că utilizarea lor în cadrul Comunității se înlocuiește cu utilizarea lor în statul membru în care marca națională anterioară este protejată.

(4) În cazul în care consideră necesar, Oficiul invită părțile să ajungă la o înțelegere.

(5) În cazul în care din examinarea opoziției reiese că marca este exclusă de la înregistrare pentru toate sau doar pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care este solicitată înregistrarea mărcii comunitare, cererea se respinge pentru produsele sau serviciile respective. În caz contrar, se respinge opoziția.

(6) Decizia de respingere a cererii se publică atunci când este definitivă.

▼B

SECȚIUNEA 5

Retragerea, limitarea, modificarea și divizarea cererii

Articolul 43

Retragerea, restrângerea și modificarea cererii

(1) Solicitantul poate să-și retragă oricând cererea de înregistrare a mărcii comunitare sau să restrângă lista produselor sau serviciilor pe care aceasta le conține. Atunci când cererea a fost deja publicată, retragerea sau restrângerea sunt de asemenea publicate.

(2) Pe de altă parte, cererea de înregistrare a mărcii comunitare nu poate fi modificată, la cererea solicitantului, decât pentru a corecta numele și adresa solicitantului, greșelile de exprimare sau de transcriere sau erorile evidente, astfel încât o asemenea rectificare să nu modifice în mod substanțial marca sau să extindă lista de produse sau servicii. În cazul în care modificările privesc reprezentarea mărcii sau lista de produse sau servicii și în cazul în care aceste modificări sunt aduse după publicarea cererii, aceasta se publică astfel cum a fost modificată.

Articolul 44

Divizarea cererii

(1) Solicitantul poate diviza cererea declarând că o parte din produsele sau serviciile incluse în cererea originală va face obiectul uneia sau mai multor cereri divizionare. Produsele sau serviciile cererii divizionare nu pot acoperi produsele sau serviciile care rămân în cererea originală sau care figurează în alte cereri divizionare.

(2) Declarația de divizare nu este admisibilă:

(a) dacă, în cazul în care a fost formulată o opoziție împotriva cererii originale, această declarație are ca efect introducerea unei divizări între produsele sau serviciile care fac obiectul acestei opoziții, până când decizia diviziei de opoziție devine definitivă sau până la abandonarea procedurii de opoziție;

(b) în perioadele prevăzute de regulamentul de aplicare.

(3) Declarația de divizare trebuie să fie în conformitate cu dispozițiile prevăzute prin regulamentul de aplicare.

(4) Declarația de divizare face obiectul unei taxe. Se consideră că declarația nu a fost făcută până la achitarea taxei.

(5) Divizarea produce efecte de la data la care este transcrisă în dosarele păstrate de Oficiu privind cererea originală.

(6) Toate cererile și solicitările efectuate și toate taxele plătite cu privire la cererea originală înainte de data primirii de către Oficiu a declarației de divizare se consideră că au fost introduse sau achitate și pentru cererea sau cererile divizionare. Taxele achitate efectiv pentru cererea originală înainte de data primirii declarației de divizare nu sunt rambursabile.

▼B

(7) Cererea divizionară păstrează data de depozit și orice altă dată de prioritate sau de senioritate a cererii originale.

SECȚIUNEA 6

Înregistrarea

Articolul 45

Înregistrare

Atunci când cererea respectă dispozițiile prezentului regulament și când nicio opoziție nu a fost formulată în termenul menționat la articolul 41 alineatul (1) sau când o opoziție a fost respinsă printr-o decizie definitivă, marca se înregistrează ca marcă comunitară, cu condiția ca taxa de înregistrare să fi fost achitată în termenul stabilit. Dacă nu s-a achitat taxa de înregistrare în termen, cererea se consideră retrasă.

TITLUL V

DURATA, REÎNNOIREA, MODIFICAREA ȘI DIVIZAREA MĂRCII COMUNITARE

Articolul 46

Durata înregistrării

Durata înregistrării mărcii comunitare este de zece ani cu începere de la data depunerii cererii. Înregistrarea poate fi reînnoită, conform articolului 47, pentru perioade de zece ani.

Articolul 47

Reînnoire

(1) Înregistrarea mărcii comunitare se reînnoiește la cererea titularului mărcii sau a oricărei alte persoane autorizate în mod expres de acesta, cu condiția ca taxele să fi fost achitate.

(2) Oficiul îl informează în timp util pe titularul mărcii comunitare, precum și pe orice titular al unui drept înregistrat privind o marcă comunitară în ceea ce privește expirarea înregistrării, înaintea respectivei expirări. Absența acestei informări nu atrage răspunderea Oficiului.

(3) Cererea de reînnoire trebuie prezentată în termen de șase luni, termen care expiră în ultima zi a lunii în cursul căreia încetează perioada de protecție. Taxele trebuie, de asemenea, achitate în acest termen. În caz contrar, cererea mai poate fi depusă, iar taxele achitate, într-un termen suplimentar de șase luni care începe să curgă a doua zi după termenul stabilit în primă etapă, sub rezerva achitării unei suprataxe în cursul termenului suplimentar respectiv.

(4) În cazul în care cererea nu este prezentată, iar taxele nu sunt achitate decât pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care este înregistrată marca comunitară, înregistrarea nu se reînnoiește decât pentru acele produse sau servicii.

▼B

(5) Reînnoirea produce efecte în ziua următoare datei de expirare a înregistrării. Reînnoirea se înregistrează.

Articolul 48

Modificarea

(1) Marca comunitară nu se modifică în registru în perioada înregistrării, nici în cazul reînnoirii acesteia.

(2) Cu toate acestea, dacă marca comunitară conține numele și adresa titularului, orice modificare a acestora, care nu aduce atingere în mod substanțial identității mărcii așa cum a fost înregistrată la origine, poate fi înregistrată la cererea titularului.

(3) Publicarea înregistrării modificării conține o reproducere a mărcii comunitare modificate. Terții ale căror drepturi pot fi afectate de modificare pot contesta înregistrarea ei în termen de trei luni de la publicare.

Articolul 49

Divizarea înregistrării

(1) Titularul mărcii comunitare poate diviza înregistrarea declarând că anumite produse sau servicii incluse în înregistrarea originală vor face obiectul uneia sau mai multor înregistrări divizionare. Produsele sau serviciile din înregistrarea divizionară nu pot acoperi produsele sau serviciile care rămân în înregistrarea originală sau care figurează în alte înregistrări divizionare.

(2) Declarația de divizare nu este admisibilă în următoarele cazuri:

(a) dacă, în cazul în care a fost prezentată o cerere de decădere sau în nulitate la Oficiu împotriva înregistrării originale, această declarație are ca efect introducerea unei divizări între produsele sau serviciile care fac obiectul cererii de decădere sau în nulitate până când decizia diviziei de anulare devine definitivă sau până când procedura s-a încheiat în alt fel;

(b) dacă, în cazul în care a fost depusă o cerere reconvențională de decădere sau în nulitate în cadrul unei acțiuni în fața unei instanțe pentru mărci comunitare, această declarație are ca efect introducerea unei divizări între produsele sau serviciile care fac obiectul cererii reconvenționale, până când mențiunea deciziei instanței pentru mărci comunitare a fost înscrisă în registru în conformitate cu articolul 100 alineatul (6).

(3) Declarația de divizare trebuie să fie în conformitate cu dispozițiile regulamentului de aplicare.

(4) Declarația de divizare face obiectul unei taxe. Se consideră că declarația că nu a fost făcută până la achitarea taxei.

(5) Divizarea produce efecte de la data la care este consemnată în registru.

▼B

(6) Toate solicitările și cererile efectuate și toate taxele achitate cu privire la înregistrarea originală înainte de data primirii de către Oficiu a declarației de divizare se consideră că au fost depuse sau achitate și în ceea ce privește înregistrarea sau înregistrările divizionare. Taxele achitate corespunzător pentru înregistrarea originală înainte de data de primire a declarației de divizare nu sunt rambursabile.

(7) Înregistrarea divizionară păstrează data de depozit și orice altă dată de prioritate și de senioritate a înregistrării originale.

TITLUL VI

RENUNȚAREA, DECĂDEREA ȘI NULITATEA

SECȚIUNEA 1

Renunțarea

Articolul 50

Renunțare

(1) Marca comunitară poate face obiectul unei renunțări pentru toate sau pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care este înregistrată.

(2) Renunțarea se declară în scris la Oficiu de către titularul mărcii. Aceasta nu are efect decât după înregistrare.

(3) Renunțarea se înregistrează numai cu acordul titularului unui drept înscris în registru. În cazul în care a fost înregistrată o licență, renunțarea se înscrie în registru numai dacă titularul mărcii dovedește că l-a informat pe licențiat cu privire la intenția sa de renunțare; înscrierea se face la expirarea termenului prevăzut de regulamentul de aplicare.

SECȚIUNEA 2

Cauzele de decădere

Articolul 51

Cauze de decădere

(1) Titularul mărcii comunitare este declarat decăzut din drepturi ca urmare a unei cereri prezentate la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere:

(a) în cazul în care, pe o perioadă neîntreruptă de cinci ani, marca nu a făcut obiectul unei utilizări cu bună-credință în cadrul Comunității pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată și în cazul în care nu există motive întemeiate pentru neutilizare; totuși, nimeni nu poate pretinde ca titularul să fie decăzut din drepturi în cazul în care, între expirarea acestei perioade și depunerea cererii sau a cererii reconvenționale, marca a făcut obiectul unei începeri sau unei reluări a utilizării cu bună-credință; cu toate acestea, începerea sau reluarea utilizării făcută în termen de trei luni

▼B

înainte de depunerea cererii sau a cererii reconvenționale, acest termen începând să curgă cel mai devreme la expirarea perioadei neîntrerupte de cinci ani de neutilizare, nu este luată în considerare atunci când pregătirile pentru începerea sau reluarea utilizării intervin numai după ce titularul a aflat că cererea sau cererea reconvențională ar putea fi depusă;

(b) în cazul în care marca a devenit, prin activitatea sau inactivitatea titularului său, denumirea comercială obișnuită a unui produs sau serviciu pentru care este înregistrată;

(c) în cazul în care, în urma utilizării de către titularul mărcii sau cu consimțământul acestuia pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată, marca poate induce în eroare publicul, în special în ceea ce privește natura, calitatea sau proveniența geografică a acestor produse sau servicii.

(2) În cazul în care cauza de decădere nu există decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care marca comunitară a fost înregistrată, titularul nu este declarat decăzut din drepturi decât pentru produsele sau serviciile respective.

SECȚIUNEA 3

Cauzele de nulitate

Articolul 52

Cauze de nulitate absolută

(1) Se declară nulitatea mărcii comunitare, ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere:

(a) atunci când marca comunitară a fost înregistrată contrar dispozițiilor articolului 7;

(b) atunci când solicitantul era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii.

(2) Atunci când marca comunitară a fost înregistrată contrar articolului 7 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), aceasta nu poate totuși să fie declarată nulă în cazul în care, prin utilizarea ei, a dobândit un caracter distinctiv pentru produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată.

(3) În cazul în care cauza de nulitate nu există decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care marca comunitară a fost înregistrată, nulitatea mărcii nu poate fi declarată decât pentru produsele sau serviciile respective.

Articolul 53

Cauze de nulitate relativă

(1) Marca comunitară este declarată nulă, ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere:

(a) atunci când există o marcă anterioară menționată la articolul 8 alineatul (2) și când se îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (1) sau (5) din numitul articol;

▼B

(b) atunci când există o marcă menționată la articolul 8 alineatul (3) și când se îndeplinesc condițiile menționate la acel alineat;

(c) atunci când există un drept anterior menționat la articolul 8 alineatul (4) și când se îndeplinesc condițiile menționate la acel alineat.

(2) Marca comunitară este, de asemenea, declarată nulă pe baza unei cereri prezentate Oficiului sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere, în cazul în care utilizarea ei poate fi interzisă în temeiul unui alt drept anterior în conformitate cu legislația comunitară sau cu dreptul intern care îi reglementează protecția, în special:

(a) al unui drept la nume;

(b) al unui drept la imagine;

(c) al unui drept de autor;

(d) al unui drept de proprietate industrială.

(3) Marca comunitară nu poate fi declarată nulă atunci când titularul unui drept menționat la alineatul (1) sau (2) își dă în mod expres consimțământul pentru înregistrarea acestei mărci înaintea depunerii cererii de declarare a nulității sau a cererii reconvenționale.

(4) Titularul unuia dintre drepturile menționate la alineatul (1) sau (2), care a solicitat în prealabil declararea nulității mărcii comunitare sau a introdus o cerere reconvențională în cadrul unei acțiuni în contrafacere, nu poate să depună o nouă cerere de declarare a nulității sau să introducă o cerere reconvențională întemeiată pe un drept, altul decât cele pe care ar fi putut să le invoce în sprijinul primei cereri.

(5) Se aplică articolul 52 alineatul (3).

Articolul 54

Limitare a drepturilor ca urmare a toleranței

(1) Titularul unei mărci comunitare care a tolerat timp de cinci ani consecutivi utilizarea unei mărci comunitare ulterioare în cadrul Comunității, având cunoștință despre această utilizare, nu mai poate solicita declararea nulității și nici să se opună utilizării mărcii ulterioare pe baza respectivei mărci anterioare pentru produsele sau serviciile pentru care marca ulterioară a fost utilizată, cu excepția cazului în care depunerea mărcii comunitare ulterioare a fost efectuată cu rea-credință.

(2) Titularul unei mărci naționale anterioare menționate la articolul 8 alineatul (2) sau al unui alt semn anterior menționat la articolul 8 alineatul (4), care a tolerat timp de cinci ani consecutivi utilizarea unei mărci comunitare ulterioare în cadrul statului membru în care această marcă anterioară sau celălalt semn anterior este protejat, având cunoștință despre această utilizare, nu mai poate să solicite declararea nulității și nici să se opună utilizării mărcii ulterioare pe baza mărcii anterioare sau a celuilalt semn anterior pentru produsele sau serviciile pentru care marca ulterioară a fost utilizată, decât dacă depunerea mărcii comunitare ulterioare nu a fost efectuată cu rea-credință.

▼B

(3) În cazurile menționate la alineatul (1) sau (2), titularul mărcii comunitare ulterioare nu poate să se opună utilizării dreptului anterior, cu toate că acest drept nu mai poate fi invocat împotriva mărcii comunitare ulterioare.

SECȚIUNEA 4

Efectele decăderii și ale nulității

Articolul 55

Efecte ale decăderii și ale nulității

(1) Se consideră că marca comunitară nu a avut, începând cu data depunerii cererii de decădere sau a cererii reconvenționale, efectele prevăzute de prezentul regulament, după cum titularul este declarat decăzut din drepturile sale în totalitate sau doar în parte. La cererea uneia dintre părți, prin hotărâre poate fi stabilită o dată anterioară la care a intervenit una dintre cauzele de decădere.

(2) Se consideră că marca comunitară nu a avut, încă de la început, efectele prevăzute de prezentul regulament, după cum marca a fost declarată nulă în totalitate sau parțial.

(3) Sub rezerva dispozițiilor interne referitoare fie la acțiunea în repararea prejudiciului cauzat din neglijența sau reaua-credință a titularului mărcii, fie la îmbogățirea fără justă cauză, efectul retroactiv al decăderii sau al nulității mărcii nu aduce atingere:

(a) hotărârilor pronunțate în acțiunile în contrafacere care au dobândit autoritate de lucru judecat și au fost executate înainte de pronunțarea hotărârii de decădere sau de nulitate;

(b) contractelor încheiate anterior pronunțării hotărârii de decădere sau de nulitate, în măsura în care au fost executate înainte de pronunțarea hotărârii în cauză; cu toate acestea, în măsura în care circumstanțele justifică acest lucru, se poate solicita, din rațiuni de echitate, restituirea sumelor vărsate în temeiul contractului.

SECȚIUNEA 5

Procedura de decădere și de nulitate în fața Oficiului

Articolul 56

Cererea de decădere și de declarare a nulității

(1) Poate fi depusă la Oficiu o cerere de revocare sau de declarare a nulității mărcii comunitare:

(a) în cazurile prevăzute la articolele 51 și 52, de către orice persoană fizică sau juridică, precum și de către orice grup ori organism constituit pentru a reprezenta interesele fabricanților, producătorilor, prestatorilor de servicii, comercianților sau consumatorilor și care, în termenii legislației care îi este aplicabilă, are capacitatea de a sta în justiție;

▼B

(b) în cazurile prevăzute la articolul 53 alineatul (1), de către persoanele menționate la articolul 41 alineatul (1);

(c) în cazurile prevăzute la articolul 53 alineatul (2), de către titularii drepturilor anterioare menționați de această dispoziție sau de către persoanele abilitate să exercite drepturile în discuție în temeiul legislației statului membru respectiv.

(2) Cererea trebuie prezentată în scris și motivată. Cererea se consideră ca fiind introdusă numai după achitarea taxei.

(3) Cererea de decădere sau de declarare a nulității este inadmisibilă în cazul în care o cerere având același obiect și aceeași cauză a fost soluționată între aceleași părți de către o instanță a unui stat membru, iar hotărârea respectivă a dobândit autoritate de lucru judecat.

Articolul 57

Examinarea cererii

(1) În cursul examinării cererii de decădere sau de declarare a nulității, Oficiul invită părțile, ori de câte ori este necesar, să-și prezinte, în termenul alocat, observațiile referitoare la notificările pe care acesta le-a adresat sau la comunicările prezentate de celelalte părți.

(2) La cererea titularului mărcii comunitare, titularul unei mărci comunitare anterioare, care este parte în procedura în nulitate, aduce dovada că, în cursul celor cinci ani care precedă data cererii de declarare a nulității, marca comunitară anterioară a făcut obiectul unei utilizări cu bună-credință în cadrul Comunității pentru produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată și pe care cererea de declarare a nulității se întemeiază ori că există motive întemeiate pentru neutilizare, atât timp cât la acea dată marca comunitară anterioară fusese înregistrată cu cel puțin cinci ani în urmă. În afară de aceasta, în cazul în care marca comunitară anterioară a fost înregistrată cu cel puțin cinci ani înaintea publicării cererii de înregistrare a mărcii comunitare, titularul mărcii comunitare anterioare aduce, de asemenea, dovada îndeplinirii, până la acea dată, a condițiilor prevăzute la articolul 42 alineatul (2). În cazul neprezentării acestei dovezi, cererea de declarare a nulității se respinge. În cazul în care marca comunitară anterioară nu a fost utilizată decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, aceasta nu se consideră înregistrată decât pentru acea parte de produse sau servicii, în scopul examinării cererii de declarare a nulității.

(3) Alineatul (2) se aplică mărcilor naționale anterioare menționate la articolul 8 alineatul (2) litera (a), dat fiind că utilizarea în cadrul Comunității se înlocuiește cu utilizarea în statul membru în care este protejată marca națională anterioară.

(4) În cazul în care consideră necesar, Oficiul poate invita părțile să ajungă la un acord.

(5) În cazul în care din examinarea cererii de decădere sau de declarare a nulității reiese că ar fi trebuit să se respingă înregistrarea mărcii pentru toate sau doar pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, titularul mărcii comunitare este declarat decăzut din drepturi sau nulitatea mărcii este declarată pentru produsele sau serviciile respective. În caz contrar, cererea de decădere sau de declarare a nulității se respinge.

▼B

(6) O mențiune a deciziei Oficiului privind cererea de decădere sau în nulitate este înscrisă în registru atunci când aceasta este definitivă.

TITLUL VII

CĂI DE ATAC

Articolul 58

Decizii care pot face obiectul unei căi de atac

(1) Deciziile examinatorilor, ale diviziilor de opoziție, ale diviziei administrației mărcilor și aspectelor juridice, precum și cele ale diviziilor de anulare pot face obiectul unei căi de atac. Calea de atac are efect suspensiv.

(2) O decizie care nu pune capăt unei proceduri în privința uneia dintre părți nu poate fi supusă unei căi de atac decât după decizia finală, cu excepția cazului în care decizia respectivă nu prevede o cale de atac independentă.

Articolul 59

Persoane îndreptățite să introducă o cale de atac și să se constituie părți la procedură

Orice parte la o procedură care a condus la o decizie poate introduce o cale de atac împotriva respectivei decizii, atât timp cât aceasta din urmă nu a fost pronunțată în favoarea sa. Celelalte părți la procedură sunt de drept părți la procedura căii de atac.

Articolul 60

Termen și formă

Calea de atac trebuie formulată în scris și depusă la Oficiu în termen de două luni de la data notificării deciziei. Calea de atac se consideră ca fiind înaintată numai după achitarea taxei pentru calea de atac. În termen de patru luni de la data notificării deciziei trebuie depus, în scris, un memoriu în care să se expună motivele de atac.

Articolul 61

Revizuirea deciziilor în cauzele *ex parte*

(1) În cazul în care partea care a introdus calea de atac este singura parte la procedură și în cazul în care serviciul a cărui decizie este atacată consideră calea de atac admisibilă și întemeiată, serviciul trebuie să admită calea de atac.

(2) În cazul în care nu se admite calea de atac într-un termen de o lună de la primirea expunerii motivelor, calea de atac se înaintează imediat camerei de recurs, fără niciun aviz asupra fondului.

Articolul 62

Revizuirea deciziilor în cauzele *inter partes*

(1) Atunci când procedura opune partea care a introdus calea de atac unei alte părți și în cazul în care serviciul a cărui decizie este atacată consideră calea de atac ca fiind admisibilă și întemeiată, serviciul trebuie să admită calea de atac.

▼B

(2) Aceasta poate admite calea de atac numai în cazul în care serviciul a cărui decizie este atacată notifică celeilalte părți intenția de a admite calea de atac și dacă aceasta o acceptă în termen de două luni de la data primirii notificării.

(3) În cazul în care cealaltă parte nu acceptă admiterea căii de atac în termen de două luni de la primirea notificării menționate la alineatul (2) și emite o declarație în acest sens sau dacă nu face nicio declarație în termenul prevăzut, calea de atac se înaintează imediat camerei de recurs, fără niciun aviz asupra fondului.

(4) Cu toate acestea, în cazul în care serviciul a cărui decizie este atacată nu consideră calea de atac admisibilă și întemeiată în termen de o lună de la primirea expunerii motivelor, aceasta înaintează imediat calea de atac camerei de recurs, fără niciun aviz asupra fondului, în loc să ia măsurile prevăzute la alineatele (2) și (3).

Articolul 63

Examinarea căii de atac

(1) În cazul în care calea de atac este admisibilă, camera de recurs cercetează dacă se poate pronunța asupra acesteia.

(2) În cursul examinării căii de atac, camera de recurs invită părțile, ori de câte ori este necesar, să-și prezinte, în termenul alocat, observațiile referitoare la notificările pe care aceasta le-a adresat sau la comunicările prezentate de celelalte părți.

Articolul 64

Decizia privind calea de atac

(1) În urma examenului de fond asupra căii de atac, camera de recurs se pronunță asupra acesteia. Aceasta poate fie să exercite competențele organului care a pronunțat decizia atacată, fie să retrimită cauza spre soluționare organului în cauză.

(2) În cazul în care camera de recurs retrimite cauza spre soluționare organului care a pronunțat decizia atacată, acest organ este obligat să țină seama de considerentele și de dispozitivul deciziei pronunțate de camera de recurs, cu condiția ca împrejurările cauzei să fi rămas aceleași.

(3) Deciziile camerelor de recurs produc efecte numai de la data expirării termenului menționat la articolul 65 alineatul (5) sau, dacă în acest termen a fost înaintată o acțiune în fața Curții de Justiție, de la data respingerii căii de atac în cauză.

Articolul 65

Acțiune în fața Curții de Justiție

(1) Deciziile camerelor de recurs prin care se pronunță asupra unei căi de atac pot forma obiectul unei acțiuni în fața Curții de Justiție.

(2) Acțiunea se înaintează pe motive de incompetență, încălcarea unor norme fundamentale de procedură, nerespectarea tratatului, nerespectarea dispozițiilor prezentului regulament sau a oricărei norme de drept privind aplicarea acestuia sau abuzul de putere.

▼B

(3) Curtea de Justiție are competența atât de a anula, cât și de a modifica hotărârea atacată.

(4) Calea de atac este deschisă oricărei părți la procedura înaintea camerei de recurs, în măsura în care decizia nu fost pronunțată în favoarea sa.

(5) Acțiunea se introduce în fața Curții de Justiție în termen de două luni de la data notificării deciziei camerei de recurs.

(6) Oficiul are obligația de a lua toate măsurile necesare pentru executarea hotărârii Curții de Justiție.

TITLUL VIII

MĂRCILE COMUNITARE COLECTIVE

Articolul 66

Mărci comunitare colective

(1) Pot constitui mărci comunitare colective acele mărci comunitare astfel desemnate la data depunerii și destinate să facă distincție între produsele sau serviciile membrilor asociației titular ale acestora de cele ale altor întreprinderi. Pot depune mărci comunitare colective asociațiile de fabricanți, producători, prestatori de servicii sau comercianți care, în termenii legislației care li se aplică, au capacitatea, în nume propriu, să fie titulari de drepturi și obligații de orice natură, să atribuie contracte sau să întocmească alte acte juridice și să stea în justiție, precum și persoanele juridice de drept public.

(2) Prin derogare de la articolul 7 alineatul (1) litera (c), pot constitui mărci comunitare colective în sensul alineatului (1) semne sau indicații care pot servi, în comerț, la desemnarea provenienței geografice a produselor sau serviciilor. O marcă colectivă nu autorizează titularul să interzică unui terț să utilizeze în comerț aceste semne sau indicații, atât timp cât această utilizare este făcută conform bunelor practici în domeniul industrial sau comercial; în special, o astfel de marcă nu poate fi opusă unui terț abilitat să folosească o denumire geografică.

(3) Dispozițiile prezentului regulament se aplică mărcilor comunitare colective, cu excepția cazului în care se prevede altfel la articolele 67-74.

Articolul 67

Regulament de utilizare a mărcii

(1) Solicitantul înregistrării unei mărci comunitare colective trebuie să prezinte un regulament de utilizare în termenul alocat.

(2) Regulamentul de utilizare indică persoanele autorizate să utilizeze marca, condițiile de afiliere la asociație, precum și, în măsura în care există, condițiile de utilizare a mărcii, inclusiv sancțiunile. Regulamentul de utilizare a unei mărci menționate la articolul 66 alineatul (2) trebuie

▼B

să autorizeze orice persoană ale cărei produse sau servicii provin din zona geografică respectivă să devină membră a asociației care este titular al mărcii.

Articolul 68

Respingerea cererii

(1) Pe lângă motivele de respingere a unei cereri de înregistrare a mărcii comunitare prevăzute la articolele 36 și 37, cererea de înregistrare a mărcii comunitare colective se respinge atunci când nu respectă dispozițiile articolului 66 sau ale articolului 67 sau când regulamentul de utilizare contravine ordinii publice sau bunelor moravuri.

(2) Cererea de înregistrare a mărcii comunitare colective se respinge și atunci când publicul riscă să fie indus în eroare în ceea ce privește caracterul sau semnificația mărcii și, mai ales, atunci când se poate să fie considerată a fi altceva decât o marcă colectivă.

(3) Cererea nu se respinge în cazul în care solicitantul, printr-o modificare a regulamentului de utilizare, îndeplinește cerințele prevăzute la alineatele (1) și (2).

Articolul 69

Observații ale terților

Pe lângă cazurile menționate la articolul 40, orice persoană sau grup menționat la acest articol poate adresa Oficiului observații scrise întemeiate pe un anumit motiv pentru care ar trebui respinsă cererea de înregistrare a mărcii comunitare colective, în temeiul articolului 68.

Articolul 70

Utilizarea mărcii

Utilizarea mărcii comunitare colective de către orice persoană abilitată să utilizeze această marcă respectă dispozițiile prezentului regulament, atât timp cât celelalte condiții cărora se supune utilizarea mărcii comunitare sunt respectate.

Articolul 71

Modificarea regulamentului de utilizare a mărcii

(1) Titularul mărcii comunitare colective trebuie să transmită Oficiului orice regulament de utilizare modificat.

(2) Modificarea nu se menționează în registru în cazul în care regulamentul de utilizare modificat nu respectă dispozițiile articolului 67 sau în cazul în care conține un motiv de respingere menționat la articolul 68.

(3) Articolul 67 se aplică regulamentului de utilizare modificat.

(4) În sensul aplicării prezentului regulament, modificarea regulamentului de utilizare nu produce efecte decât de la data înscrierii în registru a mențiunii de modificare.

▼B

Articolul 72

Exercitarea acțiunii în contrafacere

(1) Dispozițiile articolului 22 alineatele (3) și (4) privind drepturile licențiaților se aplică oricărei persoane abilitate să utilizeze o marcă comunitară colectivă.

(2) Titularul unei mărci comunitare colective poate cere, în numele persoanelor abilitate să utilizeze marca, repararea prejudiciului suferit de acestea în urma utilizării neautorizate a mărcii.

Articolul 73

Cauze de decădere

În afara cauzelor de decădere prevăzute la articolul 51, titularul mărcii comunitare colective este declarat decăzut din drepturi ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere atunci când:

(a) titularul nu ia măsuri corespunzătoare în vederea prevenirii unei utilizări a mărcii care nu ar fi compatibilă cu condițiile de utilizare prevăzute de regulamentul de utilizare, a cărui modificare, dacă este cazul, a fost menționată în registru;

(b) modul în care marca a fost utilizată de către titular a avut drept consecință posibilitatea ca aceasta să inducă consumatorul în eroare în sensul articolului 68 alineatul (2);

(c) modificarea regulamentului de utilizare a fost menționată de către titular în registru, contrar dispozițiilor articolului 71 alineatul (2), cu excepția cazului în care titularul mărcii respectă, printr-o nouă modificare a regulamentului de utilizare, condițiile stabilite de aceste dispoziții.

Articolul 74

Cauze de nulitate

Pe lângă cauzele de nulitate prevăzute la articolele 52 și 53, marca comunitară colectivă este declarată nulă ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere atunci când a fost înregistrată contrar dispozițiilor articolului 68, cu excepția cazului în care titularul mărcii respectă, printr-o modificare a regulamentului de utilizare, cerințele stabilite de aceste dispoziții.

TITLUL IX

DISPOZIȚII DE PROCEDURĂ

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 75

Motivarea hotărârilor

Hotărârile Oficiului sunt motivate. Acestea nu se pot întemeia decât pe motive sau dovezi asupra cărora părțile interesate au avut posibilitatea de a formula observații.

▼B

Articolul 76

Examinarea din oficiu a faptelor

(1) În cursul procedurii, Oficiul procedează la examinarea din oficiu a faptelor; cu toate acestea, în cazul unei proceduri privind motivele relative de respingere a înregistrării, examinarea este limitată la motivele invocate și la cererile introduse de părți.

(2) Oficiul poate să nu ia în considerare faptele pe care părțile nu le-au invocat sau dovezile pe care nu le-au furnizat în timp util.

Articolul 77

Procedură orală

(1) Oficiul recurge la procedura orală fie din oficiu, fie la cererea uneia dintre părțile la procedură, cu condiția ca acest lucru să fie considerat util.

(2) Procedura orală în fața examinatorilor, divizia de opoziție și divizia pentru administrarea mărcilor și aspecte juridice nu este publică.

(3) Procedura orală, inclusiv pronunțarea deciziei, este publică în fața diviziei de anulare și a camerelor de recurs, cu excepția cazului în care există o hotărâre contrară a instanței sesizate, caz în care publicitatea ar putea prezenta, în special pentru o parte la procedură, inconveniente grave și nejustificate.

Articolul 78

Probațiune

(1) În cadrul oricărei proceduri în fața Oficiului, se pot administra în special următoarele mijloace de probă:

(a) ascultarea părților;

(b) solicitarea de informații;

(c) prezentarea de documente și de mijloace de probă;

(d) ascultarea martorilor;

(e) expertiza;

(f) declarațiile scrise date sub jurământ sau în mod solemn sau cu efect echivalent în conformitate cu legislația statului în care sunt făcute.

(2) Serviciul sesizat poate însărcina pe unul dintre membrii acestuia să procedeze la administrarea mijloacelor de probă.

(3) În cazul în care Oficiul consideră necesar ca o parte, un martor sau un expert să depună mărturie orală, acesta invită persoana în cauză să se înfățișeze înaintea sa.

▼B

(4) Părțile sunt informate în legătură cu ascultarea unui martor sau a unui expert în fața Oficiului. Acestea au dreptul de a fi prezente și de a pune întrebări martorului sau expertului.

Articolul 79

Notificare

Oficiul notifică din oficiu toate hotărârile și invitațiile de a se înfățișa înaintea sa, precum și comunicările care determină curgerea unui termen sau a căror notificare este prevăzută de alte dispoziții ale prezentului regulament sau ale regulamentului sau este dispusă de către președintele Oficiului.

Articolul 80

Eliminarea sau revocarea

(1) Atunci când Oficiul efectuează o înscriere în registru sau ia o decizie care conține o eroare de procedură evidentă, care îi este imputabilă, acesta asigură eliminarea înscrierii respective sau revocarea deciziei. În cazul în care există numai o singură parte la procedură ale cărei drepturi au fost încălcate prin înscriere sau prin act, eliminarea înscrierii sau revocarea deciziei este dispusă chiar dacă, pentru partea respectivă, eroarea nu a fost evidentă.

(2) Eliminarea înscrierii sau revocarea deciziei, prevăzute la alineatul (1), se dispun din oficiu sau la cererea uneia dintre părțile la procedură, de către instanța care a făcut înscrierea sau care adoptă decizia. Eliminarea sau revocarea sunt efectuate în termen de șase luni de la data înscrierii în registru sau de la adoptarea deciziei, după ce au fost ascultate părțile la procedură, precum și eventualii titulari de drepturi asupra mărcii comunitare în cauză care sunt înscriși în registru.

(3) Prezentul articol nu aduce atingere dreptului părților de a formula o cale de atac în aplicarea articolelor 58 și 65 și nici posibilității, în conformitate cu procedura și condițiile stabilite de regulamentul de aplicare, de a obține corectarea erorilor lingvistice sau de transcriere și a erorilor evidente care figurează în deciziile Oficiului, precum și a erorilor imputabile Oficiului în timpul înregistrării mărcii sau al publicării acestei înregistrări.

Articolul 81

Restitutio in integrum

(1) Solicitantul înregistrării sau titularul unei mărci comunitare sau orice altă parte la o procedură în fața Oficiului care, deși a dat dovadă de întreaga prudență impusă de circumstanțe, nu a fost în măsură să respecte un termen prevăzut de Oficiu, este repus în drepturi, la cerere, în cazul în care obstrucționarea a avut drept consecință directă, în temeiul dispozițiilor prezentului regulament, pierderea unui drept sau pierderea unei căi de atac.

(2) Cererea trebuie prezentată în scris în termen de două luni de la încetarea obstrucționării. În același termen trebuie îndeplinit actul nerealizat. Cererea nu este admisibilă decât într-un termen de un an de la data expirării termenului nerespectat. În caz de neprezentare a cererii de

▼B

reînnoire a înregistrării sau de neplată a unei taxe de reînnoire, termenul suplimentar de şase luni prevăzut la articolul 47 alineatul (3) a treia teză se deduce din perioada de un an.

(3) Cererea trebuie motivată şi să indice faptele şi motivele invocate în sprijinul său. Aceasta nu se consideră depusă decât după achitarea taxei de *restitutio in integrum*.

(4) Organul care are competenţa de a statua în ceea ce priveşte actul neîndeplinit se pronunţă asupra cererii.

(5) Prezentul articol nu se aplică termenelor prevăzute la alineatul (2), la articolul 41 alineatele (1) şi (3) şi la articolul 82.

(6) Atunci când solicitantul înregistrării sau titularul unei mărci comunitare este repus în drepturi, acesta nu-şi poate invoca drepturile împotriva unui terţ care, de bună-credinţă, pe parcursul perioadei cuprinse între pierderea dreptului asupra cererii sau a mărcii comunitare şi publicarea menţiunii privind repunerea în drepturi, a introdus pe piaţă produse sau a prestat servicii sub un semn identic sau similar cu marca comunitară.

(7) Terţul care poate să se prevaleze de dispoziţiile alineatului (6) poate formula terţă opoziţie împotriva hotărârii de repunere în drepturi a solicitantului sau a titularului unei mărci comunitare, în termen de două luni de la data publicării menţiunii de repunere în drepturi.

(8) Prezentul articol nu aduce atingere dreptului unui stat membru de a acorda *restitutio in integrum* în ceea ce priveşte termenele prevăzute de prezentul regulament şi care trebuie să fie respectate în faţa autorităţilor statului în cauză.

Articolul 82

Continuarea procedurii

(1) Solicitantul sau titularul unei mărci comunitare sau orice altă parte la o procedură în faţa Oficiului care a omis să respecte un termen faţă de Oficiu poate obţine, la cerere, continuarea procedurii, cu condiţia ca, în momentul în care cererea este introdusă, actul omis să fie îndeplinit. Cererea de continuare a procedurii se acceptă numai dacă este prezentată în termen de două luni de la data de expirare a termenului nerespectat. Cererea se consideră prezentată numai după plata unei taxe de continuare a procedurii.

(2) Prezentul articol nu este aplicabil termenelor prevăzute la articolul 25 alineatul (3), articolul 27, articolul 29 alineatul (1), articolul 33 alineatul (1), articolul 36 alineatul (2), articolele 41 şi 42, articolul 47 alineatul (3), articolele 60 şi 62, articolul 65 alineatul (5), articolele 81 şi 112, pentru termenele prevăzute de prezentul articol şi pentru termenele prevăzute de regulamentul de aplicare pentru a putea invoca, după depunerea cererii, o prioritate în aplicarea articolului 30, o prioritate de expunere în temeiul articolului 33 sau o senioritate în sensul articolului 34.

▼B

(3) Instanța care este competentă pentru a statua cu privire la actul omis se pronunță asupra cererii.

(4) În cazul în care Oficiul admite cererea, consecințele nerespectării termenului se consideră că nu s-au produs.

(5) În cazul în care Oficiul respinge cererea, taxa se restituie.

Articolul 83

Trimitere la principiile generale

În absența unei dispoziții de procedură în prezentul regulament, în regulamentul de punere în aplicare, în regulamentul privind taxele sau în regulamentul de procedură al camerelor de recurs, Oficiul ia în considerare principiile general admise în domeniu în statele membre.

Articolul 84

Încetarea obligațiilor financiare

(1) Dreptul Oficiului de a solicita achitarea taxelor se prescrie în termen de patru ani de la sfârșitul anului calendaristic în cursul căruia taxa a devenit exigibilă.

(2) Drepturile împotriva Oficiului în ceea ce privește restituirea taxelor sau sumele percepute excedentar de către acesta cu ocazia achitării taxelor se prescriu în patru ani de la sfârșitul anului calendaristic în cursul căruia a luat naștere dreptul.

(3) Termenul prevăzut la alineatele (1) și (2) se întrerupe, în cazul menționat la alineatul (1), printr-o invitație de a achita taxa și, în cazul menționat la alineatul (2), printr-o solicitare scrisă de a invoca dreptul în cauză. Termenul menționat reîncepe să curgă de la data întreruperii sale; expiră la sfârșitul unei perioade de șase ani calculată începând cu sfârșitul anului calendaristic în cursul căruia a început să fie calculat inițial, cu excepția cazului în care a fost intentată o acțiune în justiție în vederea valorificării dreptului în cauză; în acest caz, termenul expiră cel mai devreme la încheierea unei perioade de un an calculată de la data la care hotărârea a dobândit autoritate de lucru judecat.

SECȚIUNEA 2

Cheltuieli

Articolul 85

Repartizarea cheltuielilor

(1) Partea care pierde într-o procedură de opoziție, de decădere, în nulitate sau într-o cale de atac suportă taxele pretinse de cealaltă parte, precum și, fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 119 alineatul (6), toate cheltuielile pretinse de aceasta indispensabile pentru desfășurarea procedurilor, inclusiv cheltuielile de deplasare, de ședere și remunerația unui agent, consilier sau avocat, în limita tarifelor stabilite pentru fiecare categorie de cheltuieli, în condițiile prevăzute de regulamentul de punere în aplicare.

(2) Cu toate acestea, în măsura în care părțile cad în pretenții în privința unuia sau mai multor capete de cerere sau în măsura în care echitatea impune acest lucru, divizia de opoziție, divizia de anulare sau camera de recurs decide o repartizare diferită a cheltuielilor.

▼B

(3) Partea care pune capăt unei proceduri prin retragerea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, a opoziției, a cererii de decădere sau a cererii în nulitate ori a căii de atac, prin faptul că nu-și reînnoiește înregistrarea mărcii comunitare sau prin faptul că renunță la aceasta, suportă taxele, precum și cheltuielile pretinse de cealaltă parte în condițiile prevăzute la alineatele (1) și (2).

(4) Dacă nu se pronunță o hotărâre într-o anumită cauză, divizia de opoziție, divizia de anulare sau camera de recurs are competența de a decide modul de repartizare a cheltuielilor.

(5) Atunci când părțile stabilesc, în fața diviziei de opoziție, a diviziei de anulare sau a camerei de recurs un acord asupra cheltuielilor, diferit de cel ce rezultă din aplicarea alineatelor precedente, instanța respectivă ia act de acest acord.

(6) Divizia de opoziție sau divizia de anulare sau camera de recurs stabilește valoarea cheltuielilor de rambursat în temeiul alineatelor anterioare, în cazul în care aceste cheltuieli se limitează la taxele plătite Oficiului și la cheltuielile de reprezentare. În toate celelalte cazuri, grefa camerei de recurs sau un membru al personalului diviziei de opoziție sau de anulare stabilește valoarea cheltuielilor de rambursat la cerere. Cererea este admisă numai atunci când este primită în termen de două luni de la data la care decizia care face obiectul cererii de fixare a cheltuielilor devine definitivă. Această valoare poate fi revizuită, prin cererea prezentată în termenul prevăzut, prin decizia diviziei de opoziție sau a diviziei de anulare sau a camerei de recurs.

Articolul 86

Executarea hotărârilor de stabilire a valorii cheltuielilor

(1) Orice hotărâre definitivă a Oficiului care stabilește valoarea cheltuielilor constituie titlu executoriu.

(2) Executarea silită este reglementată de normele de procedură civilă aflate în vigoare în statul pe teritoriul căruia aceasta are loc. Hotărârea este investită cu formulă executorie, fără să fie necesar alt control în afara celui de verificare a autenticității titlului, de către autoritatea națională pe care guvernul fiecăruia dintre statele membre o desemnează în acest sens și pe care o face cunoscută Oficiului și Curții de Justiție.

(3) După îndeplinirea acestor formalități la cererea părții interesate, aceasta poate continua executarea silită prin sesizarea directă a organismului competent, în conformitate cu legislația internă.

(4) Executarea silită nu poate fi suspendată decât în temeiul unei hotărâri a Curții de Justiție. Cu toate acestea, controlul regularității măsurilor de executare este de competența instanțelor statului membru în cauză.

▼B

SECȚIUNEA 3

Informarea publicului și a autorităților statelor membre

Articolul 87

Registrul mărcilor comunitare

Oficiul ține un registru, denumit Registrul mărcilor comunitare, în care apar mențiunile a căror înregistrare sau înscriere este prevăzută de prezentul regulament sau de regulamentul de punere în aplicare. Registrul este deschis consultării publice.

Articolul 88

Consultare publică

(1) Dosarele referitoare la cererile de înregistrare a mărcilor comunitare care nu au fost încă publicate nu pot fi deschise spre consultare publică decât cu acordul solicitantului.

(2) Orice persoană care dovedește că solicitantul înregistrării unei mărci comunitare a afirmat că după înregistrarea mărcii se va prevala de aceasta împotriva sa poate consulta dosarul înainte de publicarea cererii și fără acordul solicitantului.

(3) După publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, dosarele acestei cereri și ale mărcii pe care a solicitat-o pot, la cerere, să fie deschise consultării publice.

(4) Cu toate acestea, atunci când dosarele sunt deschise consultării publice în conformitate cu alineatul (2) sau (3), anumite elemente din dosar pot fi excluse în conformitate cu dispozițiile regulamentului de aplicare.

Articolul 89

Publicații periodice

Oficiul publică periodic:

(a) un *Buletin al Mărcilor Comunitare* care conține mențiunile în registrul mărcilor comunitare, precum și toate celelalte mențiuni a căror publicare este prevăzută de prezentul regulament sau de regulamentul de punere în aplicare;

(b) un *Jurnal Oficial* care conține comunicările și informațiile de ordin general ale președintelui Oficiului, precum și orice alte informații privind prezentul regulament și aplicarea sa.

Articolul 90

Cooperare administrativă

Cu excepția unor dispoziții contrare ale prezentului regulament sau prevăzute de legislațiile interne, Oficiul și instanțele sau alte autorități competente ale statelor membre își oferă asistență reciprocă, la cerere, comunicându-și informații și dosare. Atunci când Oficiul comunică dosarele instanțelor, ministerelor publice sau serviciilor centrale din domeniul proprietății industriale, comunicarea în cauză nu se supune restricțiilor prevăzute la articolul 88.

▼B

Articolul 91

Schimb de publicații

(1) Oficiul și serviciile centrale din domeniul proprietății industriale ale statelor membre își expediază, la cerere, pentru propriul uz și gratuit, unul sau mai multe exemplare din publicațiile proprii respective.

(2) Oficiul poate încheia acorduri privind schimbul sau expedierea publicațiilor.

SECȚIUNEA 4

Reprezentarea

Articolul 92

Principii generale referitoare la reprezentare

(1) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (2), nimeni nu este obligat să fie reprezentat în fața Oficiului.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (3) a doua teză, persoanele fizice sau juridice care nu au nici domiciliul, nici sediul, nici unitatea industrială sau comercială efectivă și funcțională în cadrul Comunității trebuie să fie reprezentate în fața Oficiului, în conformitate cu articolul 93 alineatul (1), în orice procedură instituită de prezentul regulament, cu excepția depunerii unei cereri de înregistrare a mărcii comunitare; regulamentul de aplicare poate prevedea și alte excepții.

(3) Persoanele fizice și juridice care au domiciliul sau sediul sau o unitate industrială sau comercială efectivă și funcțională în Comunitate pot fi reprezentate în fața Oficiului de către un angajat. Angajatul unei persoane juridice menționate de prezentul alineat poate acționa, de asemenea, în numele altor persoane juridice legate din punct de vedere economic de respectiva persoană, chiar dacă aceste persoane juridice nu au nici domiciliul, nici sediul, nici vreo unitate industrială sau comercială efectivă și funcțională în cadrul Comunității.

(4) Regulamentul de aplicare precizează dacă și în ce condiții un angajat trebuie să depună la Oficiu o împuternicire semnată pentru a fi inclusă în dosar.

Articolul 93

Reprezentare profesională

(1) Reprezentarea persoanelor fizice sau juridice în fața Oficiului poate fi realizată numai:

(a) de către orice avocat care are dreptul să profeseze pe teritoriul unuia dintre statele membre și care are domiciliul profesional în cadrul Comunității, în măsura în care poate acționa în statul respectiv în calitate de mandatar în domeniul mărcilor;

(b) prin mandatarii agreați înscriși pe o listă păstrată în acest scop de Oficiu. Regulamentul de aplicare precizează dacă și în ce condiții reprezentanții în fața Oficiului trebuie să depună la Oficiu o împuternicire semnată pentru a fi inclusă în dosar.

▼B

Reprezentanții în fața Oficiului prezintă acestuia o procură semnată care trebuie anexată la dosar și ale cărei modalități sunt prevăzute de regulamentul de aplicare.

(2) Pe lista mandatarilor autorizați poate fi înscrisă orice persoană fizică care:

(a) are cetățenia unuia dintre statele membre;

(b) are domiciliul profesional sau locul de muncă în cadrul Comunității;

(c) este abilitat să reprezinte, în materie de mărci, persoanele fizice sau juridice în fața serviciului central din domeniul proprietății industriale dintr-un stat membru. Atunci când, în acel stat, împuternicirea nu este condiționată de deținerea unei calificări profesionale speciale, persoanele care solicită să fie înscrise pe lista Oficiului care acționează în domeniul mărcilor în fața serviciului central din domeniul proprietății industriale din statul respectiv trebuie să fi activat în mod curent timp de cel puțin cinci ani. Cu toate acestea, sunt exceptate de la prezenta condiție de exercitare a profesiei persoanele a căror calificare profesională poate garanta, în domeniul mărcilor, reprezentarea unor persoane fizice sau juridice în fața serviciului central din domeniul proprietății industriale al unuia din statele membre, este recunoscută oficial în conformitate cu reglementările stabilite de acest stat.

(3) Înscrierea se face în urma unei cereri însoțite de o atestare din partea serviciului central din domeniul proprietății industriale al statului membru respectiv, cu mențiunea că au fost îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (2).

(4) Președintele Oficiului poate acorda o derogare:

(a) de la cerința prevăzută la alineatul (2) litera (c) a doua teză, atunci când solicitantul face dovada că a dobândit calificarea necesară într-un alt mod;

(b) de la cerința prevăzută la alineatul (2) litera (a), în anumite circumstanțe speciale.

(5) Regulamentul de aplicare definește condițiile în care o persoană poate fi radiată de pe lista mandatarilor autorizați.

TITLUL X

COMPETENȚA ȘI PROCEDURA ÎN CEEA CE PRIVEȘTE ACȚIUNILE ÎN JUSTIȚIE ÎN DOMENIUL MĂRCILOR COMUNITARE

SECȚIUNEA 1

Aplicarea Regulamentului (CE) nr. 44/2001

Articolul 94

Aplicarea Regulamentului (CE) nr. 44/2001

(1) Dacă prezentul regulament nu prevede altfel, dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 44/2001 se aplică procedurilor privind mărcile comunitare și cererile de înregistrare a mărcii comunitare, precum și

▼B

procedurilor privind acțiunile simultane sau succesive intentate pe baza mărcilor comunitare și a mărcilor naționale.

(2) În ceea ce privește procedurile ce rezultă în urma acțiunilor și cererilor prevăzute la articolul 96:

(a) articolul 2, articolul 4, articolul 5 punctele 1, 3, 4 și 5 și articolul 31 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 nu se aplică;

(b) articolele 23 și 24 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 se aplică în limitele prevăzute la articolul 97 alineatul (4) din prezentul regulament;

(c) dispozițiile capitolului II din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 care se aplică persoanelor cu domiciliul într-un stat membru se aplică de asemenea persoanelor care nu au domiciliul într-un stat membru, dar care au o unitate în acel stat.

SECȚIUNEA 2

Litigii privind contrafacerea și validitatea mărcilor comunitare

Articolul 95

Instanțe competente în domeniul mărcilor comunitare

(1) Statele membre desemnează pe teritoriul lor un număr cât mai limitat posibil de instanțe naționale de primul și al doilea grad de jurisdicție, denumite în continuare „instanțe competente în domeniul mărcilor comunitare”, care au sarcina de a îndeplini funcțiile atribuite de prezentul regulament.

(2) Fiecare stat membru comunică Comisiei, în termen de trei ani de la intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 40/94, o listă a instanțelor competente în domeniul mărcilor comunitare, conținând o mențiune privind denumirea și competența teritorială a acestora.

(3) Statul membru în cauză comunică imediat Comisiei orice schimbare survenită după comunicarea listei menționate la alineatul (2) și referitoare la numărul, denumirea sau competența teritorială a instanțelor în cauză.

(4) Comisia notifică statelor membre informațiile prevăzute la alineatele (2) și (3) și publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(5) Atât timp cât un stat membru nu a procedat la comunicarea prevăzută la alineatul (2), orice procedură care rezultă dintr-o acțiune sau cerere menționată la articolul 96 și în privința căreia instanțele statului respectiv au competența de a aplica dispozițiile articolului 97 este prezentată în fața instanței acelui stat care ar avea competența teritorială și de atribuire în cazul în care ar fi vorba de o procedură referitoare la o marcă națională înregistrată în statul respectiv.

▼B

Articolul 96

Competență în domeniul contrafacerii și validității

Instanțele competente în domeniul mărcilor comunitare au competență exclusivă:

(a) în materia acțiunilor în contrafacere și – în cazul în care dreptul intern o permite – în materia acțiunilor privind posibila contrafacere a unei mărci comunitare;

(b) în materia acțiunilor în constatarea inexistenței unei contrafaceri, dacă sunt prevăzute de dreptul intern;

(c) în materia acțiunilor intentate ca urmare a faptelor menționate la articolul 9 alineatul (3) a doua teză;

(d) în materia cererilor reconvenționale de decădere sau în nulitatea mărcii comunitare menționate la articolul 100.

Articolul 97

Competență internațională

(1) Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, precum și a dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 44/2001 aplicabile în temeiul articolului 94, procedurile care rezultă din acțiunile și cererile prevăzute la articolul 96 sunt aduse în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia are domiciliul pârâtul sau, în cazul în care acesta nu are domiciliul într-unul dintre statele membre, în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia are o unitate.

(2) În cazul în care pârâtul nu are nici domiciliul, nici unitatea pe teritoriul unui stat membru, aceste proceduri sunt aduse în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia are domiciliul reclamantul sau, în cazul în care acesta nu are domiciliul într-unul dintre statele membre, în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia are o unitate.

(3) În cazul în care nici reclamantul, nici pârâtul nu au un astfel de domiciliu sau o astfel de unitate, procedurile în cauză sunt aduse în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia se află sediul Oficiului.

(4) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatelor (1), (2) și (3):

(a) se aplică articolul 23 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001, în cazul în care părțile convin că este de competența unei alte instanțe competente în domeniul mărcilor comunitare;

(b) se aplică articolul 24 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001, în cazul în care pârâtul compare în fața unei alte instanțe competente în domeniul mărcilor comunitare.

(5) Procedurile care rezultă din acțiunile și cererile menționate la articolul 96, cu excepția acțiunilor în constatarea inexistenței unei contrafaceri a unei mărci comunitare, pot, de asemenea, să fie aduse în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia a fost săvârșită fapta de contrafacere sau a fost semnalat pericolul de contrafacere sau pe teritoriul căruia s-a săvârșit o faptă menționată la articolul 9 alineatul (3) a doua teză.

Articolul 98

Întinderea competenței

(1) O instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare a cărei competență se întemeiază pe articolul 97 alineatele (1)-(4) are competența de a hotărî asupra:

▼B

(a) faptelor de contrafacere comise sau asupra pericolelor de contrafacere existente pe teritoriul oricărui stat membru;

(b) faptelor menționate la articolul 9 alineatul (3) a doua teză, comise pe teritoriul oricărui stat membru.

(2) O instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare a cărei competență se întemeiază pe articolul 97 alineatul (5) are competența de a hotărî numai în privința faptelor comise sau asupra pericolelor de contrafacere existente pe teritoriul statului membru în care este situată această instanță.

Articolul 99

Prezumția de validitate – Apărare pe fond

(1) Instanțele competente în domeniul mărcilor comunitare consideră marca comunitară valabilă, în afară de cazul în care pârâtul îi contestă validitatea printr-o cerere reconvențională de decădere sau în nulitate.

(2) Validitatea unei mărci comunitare nu poate fi contestată printr-o acțiune în constatarea inexistenței unei contrafaceri.

(3) În acțiunile menționate la articolul 96 literele (a) și (c), excepția de decădere sau de nulitate a mărcii comunitare, prezentată pe o altă cale decât cererea reconvențională, este admisibilă în măsura în care pârâtul pune în evidență că titularul mărcii comunitare ar putea fi decăzut din drepturi pentru utilizare insuficientă sau că marca ar putea fi declarată nulă pentru motivul existenței unui drept anterior al pârâtului.

Articolul 100

Cerere reconvențională

(1) Cererea reconvențională de decădere sau în nulitate nu se poate întemeia decât pe cauzele de decădere sau de nulitate prevăzute de prezentul regulament.

(2) O instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare respinge o cerere reconvențională de decădere sau în nulitate, în cazul în care o hotărâre a Oficiului între aceleași părți cu privire la o cerere având același obiect și aceeași cauză a devenit deja definitivă.

(3) În cazul în care cererea reconvențională este introdusă într-un litigiu în care titularul mărcii nu este încă parte, acesta este informat și poate să intervină în litigiu conform condițiilor prevăzute de dreptul intern.

(4) Instanța competentă în domeniul mărcilor comunitare în fața căreia a fost introdusă o cerere reconvențională de decădere sau în nulitatea mărcii comunitare comunică Oficiului data la care a fost introdusă această cerere reconvențională. Oficiul înscrie acest fapt în registrul mărcilor comunitare.

(5) Se aplică dispozițiile articolului 57 alineatele (2)-(5).

▼B

(6) Atunci când o instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare a pronunțat o hotărâre, învestită cu autoritate de lucru judecat cu privire la o cerere reconvențională de decădere sau în nulitatea unei mărci comunitare, se transmite Oficiului o copie a hotărârii. Orice parte poate cere informații cu privire la această transmitere. Oficiul înscrie în registrul mărcilor comunitare mențiunea hotărârii în condițiile prevăzute de regulamentul de aplicare.

(7) Instanța competentă în domeniul mărcilor comunitare, sesizată printr-o cerere reconvențională de decădere sau în nulitate, poate să amâne pronunțarea hotărârii asupra cererii titularului mărcii comunitare și după ascultarea celorlalte părți și invitarea pârâtului pentru a prezenta Oficiului o cerere de decădere sau în nulitate într-un termen acordat. În cazul în care cererea respectivă nu este prezentată în acest termen, procedura își urmează cursul; cererea reconvențională este considerată retrasă. Se aplică articolul 104 alineatul (3).

Articolul 101

Legislație aplicabilă

(1) Instanțele competente în domeniul mărcilor comunitare aplică dispozițiile prezentului regulament.

(2) Pentru toate aspectele care nu intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament, instanța competentă în domeniul mărcilor comunitare aplică dreptul său național, inclusiv dreptul său internațional privat.

(3) Cu excepția cazurilor în care prezentul regulament prevede altfel, instanța competentă în domeniul mărcilor comunitare aplică normele de procedură aplicabile aceluiași tip de acțiuni privind o marcă națională în statul membru pe teritoriul căruia este situată instanța respectivă.

Articolul 102

Sancțiuni

(1) Atunci când o instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare constată că pârâtul a contrafăcut sau există riscul să contrafacă o marcă comunitară, aceasta dispune, cu excepția cazului în care există motive temeinice care o determină să nu acționeze astfel, printr-o ordonanță prin care i se interzice pârâtului să-și continue actele de contrafacere sau actele care prezintă riscul de contrafacere. De asemenea, în conformitate cu legislația internă, ia măsurile necesare pentru a garanta respectarea acestei interdicții.

(2) Pe de altă parte, instanța competentă în domeniul mărcilor comunitare aplică legislația statului membru, inclusiv dreptul internațional privat, în care au fost comise actele de contrafacere sau actele care prezintă riscul de contrafacere.

Articolul 103

Măsuri provizorii și conservatorii

(1) Măsurile provizorii și conservatorii prevăzute de legislația unui stat membru în ceea ce privește o marcă națională pot fi solicitate, în cazul unei mărci comunitare sau al unei cereri de înregistrare a unei

▼B

mărci comunitare, autorităților judiciare, inclusiv instanțelor competente în domeniul mărcilor comunitare, ale statului respectiv, chiar dacă, în temeiul prezentului regulament, o instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare a unui alt stat membru este competentă pe fond.

(2) O instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare a cărei competență se întemeiază pe dispozițiile articolului 97 alineatul (1), (2), (3) sau (4) are competența să dispună măsuri provizorii și conservatorii care, sub rezerva oricărei proceduri impuse în scopul recunoașterii și executării conform titlului III din Regulamentul (CE) nr. 44/2001, se aplică pe teritoriul oricărui stat membru. Această competență este exclusivă.

Articolul 104

Norme speciale în materie de conexitate

(1) Cu excepția cazului în care există motive întemeiate pentru a continua procedura, o instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare sesizată printr-o acțiune menționată la articolul 96, cu excepția unei acțiuni în constatarea inexistenței contrafacerii, suspendă pronunțarea din proprie inițiativă după audierea părților sau la cererea uneia dintre părți și după audierea celorlalte părți, atunci când validitatea mărcii comunitare este deja contestată printr-o cerere reconvențională în fața unei alte instanțe competente în domeniul mărcilor comunitare sau atunci când s-a depus deja la Oficiu o cerere de revocare sau în nulitate.

(2) Cu excepția cazului în care nu există motive speciale de a continua procedura, Oficiul sesizat printr-o cerere de revocare sau în nulitate suspendă pronunțarea din proprie inițiativă, după audierea părților sau la cererea uneia dintre părți și după audierea celorlalte părți, atunci când validitatea mărcii este contestată printr-o cerere reconvențională în fața unei instanțe competente în domeniul mărcilor comunitare. Cu toate acestea, dacă una dintre părțile la procedura în fața instanței competente în domeniul mărcilor comunitare solicită acest lucru, instanța poate, după audierea celorlalte părți la această procedură, să suspende procedura. În acest caz, Oficiul continuă procedura pendinte în fața sa.

(3) Instanța competentă în domeniul mărcilor comunitare care suspendă pronunțarea poate să dispună măsuri provizorii și conservatorii pe durata suspendării.

Articolul 105

Competența instanțelor de a doua instanță competente în domeniul mărcilor comunitare – Recurs în anulare

(1) Hotărârile instanțelor de primă instanță competente în domeniul mărcilor comunitare, pronunțate în procedurile care rezultă din acțiunile și din cererile menționate la articolul 96, pot fi atacate cu recurs în fața instanțelor de a doua instanță competente în domeniul mărcilor comunitare.

(2) Condițiile în care se poate intenta un recurs în fața unei instanțe de a doua instanță competente în domeniul mărcilor comunitare sunt stabilite de legislația internă a statului membru pe teritoriul căruia este situată instanța respectivă.

(3) Hotărârilor instanțelor de a doua instanță competente în domeniul mărcilor comunitare li se aplică dispozițiile interne privind recursul în anulare.

▼B

SECȚIUNEA 3

Alte litigii privind mărcile comunitare

Articolul 106

Dispoziții suplimentare privind competența instanțelor naționale, altele decât cele competente în domeniul mărcilor comunitare

(1) În statul membru ale cărui instanțe sunt competente în conformitate cu articolul 94 alineatul (1), alte acțiuni decât cele menționate la articolul 96 sunt aduse în fața instanțelor care ar avea competență teritorială și de atribuire, în cazul în care ar fi vorba despre acțiuni privind mărcile naționale înregistrate în statul respectiv.

(2) Atunci când, în temeiul articolului 94 alineatul (1) și al alineatului (1) din prezentul articol, nici o instanță nu este competentă pentru a cunoaște o acțiune privind o marcă comunitară, alta decât cele menționate la articolul 96, această acțiune poate fi adusă în fața instanțelor statului membru în care își are sediul Oficiul.

Articolul 107

Obligația instanței naționale

Instanța națională sesizată printr-o acțiune privind o marcă comunitară, alta decât cele menționate la articolul 96, trebuie să considere marca respectivă validă.

SECȚIUNEA 4

Dispoziții tranzitorii

Articolul 108

Dispoziții tranzitorii privind aplicarea Regulamentului (CE) nr. 44/2001

Dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 44/2001, aplicabile în temeiul articolelor precedente, nu produc efecte în cazul unui stat membru decât în contextul acestui regulament care se află în vigoare în ceea ce privește acest stat la un moment dat.

TITLUL XI

EFECTE ASUPRA LEGISLAȚIEI STATELOR MEMBRE

SECȚIUNEA 1

Acțiuni civile introduse cu privire la mai multe mărci

Articolul 109

Acțiuni civile simultane și succesive introduse cu privire la mărci comunitare și mărci naționale

(1) Atunci când sunt formulate acțiuni în contrafacere pentru aceleași fapte, între aceleași părți în fața instanțelor unor state membre diferite sesizate una pe baza unei mărci comunitare și cealaltă pe baza unei mărci naționale:

▼B

(a) instanța sesizată a doua trebuie, din oficiu, să se desesizeze în favoarea instanței celei dintâi sesizate atunci când mărcile în cauză sunt identice și valabile pentru produse sau servicii identice. Instanța care ar trebui să se desesizeze poate suspenda pronunțarea în cazul în care se contestă competența celeilalte instanțe;

(b) instanța sesizată a doua poate suspenda pronunțarea atunci când mărcile în cauză sunt identice și valabile pentru produse sau servicii similare, precum și atunci când mărcile în cauză sunt similare și valabile pentru produse sau servicii identice sau similare.

(2) Instanța sesizată printr-o acțiune în contrafacere pe baza unei mărci comunitare respinge acțiunea în cazul în care, asupra aceloraşi fapte, a fost pronunțată o hotărâre definitivă asupra fondului, între aceleași părți, pe baza unei mărci naționale identice, valabile pentru produse sau servicii identice.

(3) Instanța sesizată printr-o acțiune în contrafacere pe baza unei mărci naționale respinge acțiunea în cazul în care, asupra aceloraşi fapte, a fost pronunțată o hotărâre definitivă asupra fondului între aceleași părți, pe baza unei mărci comunitare identice, valabile pentru produse sau servicii identice.

(4) Alineatele (1), (2) și (3) nu se aplică măsurilor provizorii și conservatorii.

SECȚIUNEA 2

Aplicarea dreptului intern în scopul interzicerii utilizării mărcilor comunitare

Articolul 110

Interdicția utilizării mărcilor comunitare

(1) Cu excepția cazului în care există o dispoziție contrară, prezentul regulament nu aduce atingere dreptului, existent în temeiul legislației statelor membre, de a introduce acțiuni în încălcarea drepturilor anterioare, în sensul articolului 8 sau al articolului 53 alineatul (2), împotriva utilizării unei mărci comunitare ulterioare. Acțiuni în încălcarea drepturilor anterioare, în sensul articolului 8 alineatele (2) și (4), nu mai pot fi, cu toate acestea, introduse atunci când titularul dreptului anterior nu mai poate, în temeiul articolului 54 alineatul (2), să solicite nulitatea mărcii comunitare.

(2) Cu excepția cazului în care există o dispoziție contrară, prezentul regulament nu aduce atingere dreptului de a introduce, în temeiul dreptului civil, administrativ sau penal al unui stat membru sau pe baza dispozițiilor de drept comunitar, acțiuni având ca obiect interzicerea utilizării unei mărci comunitare, în măsura în care dreptul acestui stat membru sau dreptul comunitar poate fi invocat pentru a interzice utilizarea unei mărci naționale.

Articolul 111

Drepturi anterioare cu domeniu de aplicare local

(1) Titularul unui drept anterior cu sferă de aplicare locală poate să se opună utilizării mărcii comunitare pe teritoriul pe care acest drept este protejat în măsura în care dreptul statului membru respectiv permite acest lucru.

▼B

(2) Alineatul (1) încetează să se mai aplice în cazul în care titularul dreptului anterior a tolerat utilizarea mărcii comunitare pe teritoriul pe care acest drept este protejat, pe o perioadă de cinci ani consecutivi având cunoștință de această utilizare, în afară de cazul în care depunerea cererii de înregistrare a mărcii comunitare nu a fost efectuată cu rea-credință.

(3) Titularul mărcii comunitare nu poate să se opună utilizării dreptului menționat la alineatul (1), chiar dacă acest drept nu mai poate fi invocat împotriva mărcii comunitare.

SECȚIUNEA 3

Transformarea în cerere de marcă națională

Articolul 112

Cerere în vederea inițierii procedurii naționale

(1) Solicitantul sau titularul unei mărci comunitare poate să ceară transformarea cererii sale sau a mărcii sale comunitare în cerere de înregistrare a mărcii naționale:

(a) în măsura în care cererea de înregistrare a mărcii comunitare este respinsă, retrasă sau considerată retrasă;

(b) în măsura în care marca comunitară încetează să mai producă efecte.

(2) Transformarea nu are loc:

(a) atunci când titularul mărcii comunitare a fost decăzut din drepturi din cauza neutilizării acestei mărci, în afară de cazul în care în statul membru pentru care a fost solicitată transformarea marca comunitară nu a fost utilizată în condițiile care constituie o utilizare cu bună-credință în conformitate cu legislația respectivului stat membru;

(b) în vederea unei protecții într-un stat membru în care, conform hotărârii Oficiului sau instanței naționale, cererea sau marca comunitară prezintă un motiv de respingere a înregistrării, de revocare sau de nulitate.

(3) Cererea de înregistrare a mărcii naționale provenită din transformarea unei cereri sau a unei mărci comunitare beneficiază, în statul membru respectiv, de data de depunere sau de data de prioritate a acestei cereri sau a acestei mărci și, dacă este cazul, de senioritatea unei mărci din acest stat revendicată în conformitate cu articolul 34 sau 35.

(4) În cazul în care o cerere de marcă comunitară se consideră retrasă, Oficiul adresează solicitantului o comunicare prin care se stabilește un termen de trei luni de la această comunicare pentru a prezenta o cerere de transformare.

(5) Atunci când cererea de înregistrare a mărcii comunitare este retrasă sau când marca comunitară încetează să mai producă efecte ca urmare a înscrierii unei renunțări sau a unei nereînnoiri a înregistrării, cererea de transformare se depune în termen de trei luni de la data la care cererea de înregistrare a mărcii comunitare a fost retrasă sau la care marca comunitară a încetat să mai producă efecte.

▼B

(6) Atunci când cererea de înregistrare a mărcii comunitare este refuzată printr-o decizie a Oficiului sau când marca comunitară a încetat să mai producă efecte ca urmare a unei decizii a Oficiului sau a unei instanțe pentru mărci comunitare, cererea de transformare trebuie să fie prezentată în termen de trei luni de la data la care această decizie dobândește autoritate de lucru judecat.

(7) Dispoziția care face obiectul articolului 32 încetează să mai producă efecte în cazul în care cererea nu este prezentată în termenul acordat.

Articolul 113

Prezentarea, publicarea și transmiterea cererii de transformare

(1) Cererea de transformare este prezentată Oficiului; statele membre în care solicitantul înțelege să inițieze procedura de înregistrare a unei mărci naționale sunt menționate în cerere. Această cerere nu se consideră depusă decât după achitarea taxei de transformare.

(2) În cazul în care cererea de înregistrare a mărcii comunitare s-a publicat, se face mențiunea, dacă este cazul, în registrul mărcilor comunitare despre primirea cererii de transformare, iar această cerere se publică.

(3) Oficiul verifică dacă transformarea solicitată îndeplinește condițiile prezentului regulament, în special ale articolului 112 alineatele (1), (2), (4), (5) și (6) și ale alineatului (1) din prezentul articol, precum și condițiile formale prevăzute de regulamentul de aplicare. În cazul în care aceste condiții sunt îndeplinite, Oficiul transmite cererea de transformare serviciilor din domeniul proprietății industriale din statele membre care sunt menționate în aceasta.

Articolul 114

Condiții de formă referitoare la transformare

(1) Orice serviciu central din domeniul proprietății industriale căruia îi este transmisă cererea de transformare poate obține de la Oficiu orice informații suplimentare privind această cerere, în cazul în care aceasta îi poate permite acestui serviciu să se pronunțe asupra mărcii naționale care rezultă din transformare.

(2) Cererea sau marca comunitară, transmisă în conformitate cu articolul 113, nu poate, în ceea ce privește forma sa, să fie supusă de legislația internă unor condiții diferite de cele care sunt prevăzute de prezentul regulament ori de regulamentul de aplicare sau unor condiții suplimentare.

(3) Serviciul central din domeniul proprietății industriale căruia îi este transmisă cererea poate impune ca, într-un termen ce nu poate fi mai mic de două luni, solicitantul:

(a) să achite taxa națională de depunere;

(b) să facă, într-una din limbile oficiale ale statului în cauză, o traducere a cererii și a documentelor anexate la aceasta;

▼B

(c) să își aleagă domiciliul în statul respectiv;

(d) să prezinte o reproducere a mărcii într-un număr de exemplare stabilit de către statul respectiv.

TITLUL XII

OFICIUL

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 115

Statutul juridic

(1) Oficiul este un organism al Comunității. Oficiul are personalitate juridică.

(2) În fiecare dintre statele membre, Oficiul posedă cea mai extinsă capacitate juridică recunoscută persoanelor juridice de către legislațiile interne; Oficiul poate să dobândească sau să înstrăineze bunuri imobile și mobile și să stea în justiție.

(3) Oficiul este reprezentat de președintele său.

Articolul 116

Personalul

(1) Fără a aduce atingere aplicării articolului 136 membrilor camerelor de recurs, Statutul funcționarilor Comunităților Europene, denumit în continuare „statutul”, Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Comunității Europene și reglementările de punere în aplicare a acestor dispoziții, adoptate de comun acord de către instituțiile Comunităților Europene, se aplică personalului Oficiului.

(2) Competențele conferite fiecărei instituții prin statut și prin regimul aplicabil celorlalți agenți sunt exercitate de Oficiu în ceea ce privește personalul său, fără a aduce atingere articolului 125.

Articolul 117

Privilegii și imunități

Protocolul privind privilegiile și imunitățile Comunităților Europene se aplică Oficiului.

Articolul 118

Răspundere

(1) Răspunderea contractuală a Oficiului este reglementată prin legislația aplicabilă contractului în cauză.

(2) Curtea de Justiție este competentă să se pronunțe în temeiul unei clauze compromisorii conținute într-un contract încheiat de Oficiu.

▼B

(3) În materie de răspundere necontractuală, Oficiul trebuie să repare, conform principiilor generale comune dreptului statelor membre, prejudiciile cauzate de serviciile sale sau de către agenții săi în exercitarea funcțiilor acestora.

(4) Curtea de Justiție este competentă să cunoască litigiile privind repararea prejudiciilor menționate la alineatul (3).

(5) Răspunderea personală a agenților față de Oficiu este reglementată de dispozițiile privind stabilirea statutului sau regimului care li se aplică.

Articolul 119

Limbi

(1) Cererile de înregistrare a mărcii comunitare se depun într-una din limbile oficiale ale Comunității Europene.

(2) Limbile Oficiului sunt: engleza, franceza, germana, italiana și spaniola.

(3) Solicitantul trebuie să indice o a doua limbă, dintre limbile Oficiului, care să fie acceptată pentru utilizarea ca limbă alternativă de procedură pentru procedurile de opoziție, de decădere și în anulare.

În cazul în care cererea a fost depusă într-o limbă care nu este o limbă a Oficiului, acesta asigură efectuarea traducerii cererii, în conformitate cu articolul 26 alineatul (1), în limba indicată de solicitant.

(4) Atunci când solicitantul înregistrării unei mărci comunitare este singura parte la procedurile în fața Oficiului, limba de procedură este limba utilizată pentru depunerea cererii de înregistrare a mărcii comunitare. În cazul în care cererea a fost depusă într-o altă limbă decât cele ale Oficiului, Oficiul poate să trimită comunicări scrise solicitantului în a doua limbă indicată de acesta în cerere.

(5) Actul de opoziție și cererea de decădere sau în nulitate se depun într-una din limbile Oficiului.

(6) În cazul în care limba aleasă, în conformitate cu alineatul (5), pentru actul de opoziție sau cererea de decădere sau în nulitate este limba cererii de înregistrare a mărcii sau a doua limbă indicată cu ocazia depunerii acestei cereri, această limbă este limba de procedură.

În cazul în care limba aleasă, în conformitate cu alineatul (5), pentru actul de opoziție sau cererea de decădere sau în nulitate nu este nici limba cererii de înregistrare a mărcii, nici a doua limbă indicată cu ocazia depunerii acestei cereri, persoana care a formulat opoziția sau partea care a invocat decăderea sau nulitatea este obligată să facă pe cheltuiala sa o traducere a actului, fie în limba cererii de înregistrare a mărcii, cu condiția să fie o limbă a Oficiului, fie în a doua limbă indicată cu ocazia depunerii cererii de înregistrare a mărcii; traducerea este făcută în termenul prevăzut de regulamentul de aplicare. Limba în care a fost tradus actul devine atunci limba de procedură.

▼B

(7) Părțile la procedurile de opoziție, de decădere, în nulitate și la căile de atac pot conveni ca o altă limbă oficială a Comunității Europene să fie limba de procedură.

Articolul 120

Publicare și înscrieri în registru

(1) Cererea de înregistrare a mărcii comunitare, astfel cum este definită la articolul 26 alineatul (1), și toate celelalte informații a căror publicare este prevăzută de prezentul regulament sau de regulamentul de aplicare se publică în toate limbile oficiale ale Comunităților Europene.

(2) Toate înscrierile în registrul mărcilor comunitare se fac în toate limbile oficiale ale Comunității Europene.

(3) În cazul în care există dubii, se consideră ca fiind autentic textul în limba Oficiului în care s-a depus cererea de înregistrare a mărcii comunitare. Dacă cererea a fost depusă într-o limbă oficială a Comunității Europene, alta decât una dintre limbile Oficiului, se consideră ca fiind autentic textul redactat în cea de-a doua limbă indicată de solicitant.

Articolul 121

Serviciile de traducere necesare funcționării Oficiului sunt asigurate de Centrul de Traduceri al organelor Uniunii Europene.

Articolul 122

Controlul legalității

(1) Comisia controlează legalitatea actelor președintelui Oficiului în privința cărora dreptul comunitar nu prevede controlul legalității de către un alt organ, precum și actele comitetului bugetar instituit în cadrul Oficiului conform articolului 138.

(2) Comisia cere modificarea sau retragerea actelor menționate la alineatul (1) atunci când acestea sunt ilegale.

(3) Orice act menționat la alineatul (1), implicit sau explicit, poate fi deferit Comisiei de către orice stat membru sau de orice terț vizat direct și individual, în vederea unui control al legalității. Comisia trebuie să fie sesizată în termen de o lună din ziua în care cel interesat a luat pentru prima dată cunoștință de actul respectiv. Comisia ia o decizie în termen de trei luni. Absența unei decizii în acest termen este echivalentă cu o decizie implicită de respingere.

Articolul 123

Accesul la documente

(1) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul publicului la documentele Parlamentului European, Consiliului și Comisiei [1] se aplică documentelor deținute de către Oficiu.

[1] JO L 145, 31.5.2001, p. 43.

▼B

(2) Consiliul de administrație adoptă modalitățile practice de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 în ceea ce privește prezentul regulament.

(3) Deciziile adoptate de Oficiu în aplicarea articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 pot face obiectul unei plângeri adresate Ombudsmanului sau al unei acțiuni introduse înaintea Curții de Justiție a Comunităților Europene, în condițiile prevăzute la articolele 195 și 230 din tratat.

SECȚIUNEA 2

Conducerea Oficiului

Articolul 124

Competențele președintelui

(1) Conducerea Oficiului este asigurată de un președinte.

(2) În acest scop, președintele are, în special, următoarele competențe:

(a) ia toate măsurile utile, în special adoptarea măsurilor administrative interne și publicarea comunicărilor în vederea asigurării funcționării Oficiului;

(b) poate prezenta Comisiei orice proiect de modificare a prezentului regulament, a regulamentului de aplicare, a regulamentului de procedură al camerelor de recurs și a regulamentului privind taxele, precum și a oricărei alte reglementări privind marca comunitară după ce a consultat consiliul de administrație și, în ceea ce privește regulamentul privind taxele și dispozițiile bugetare din prezentului regulament, comitetul bugetar;

(c) întocmește estimarea veniturilor și cheltuielilor Oficiului și execută bugetul;

(d) trimite, în fiecare an, un raport de activitate Comisiei, Parlamentului European și consiliului de administrație;

(e) exercită, față de personal, competențele prevăzute la articolul 116 alineatul (2);

(f) poate să își delege competențele.

(3) Președintele este asistat de unul sau mai mulți vicepreședinți. În caz de absență sau imposibilitate de exercitare a atribuțiilor președintelui, vicepreședintele sau unul dintre vicepreședinți îi preia funcțiile respectând procedura stabilită de consiliul de administrație.

Articolul 125

Numirea înalților funcționari

(1) Președintele Oficiului este numit de către Consiliu pe baza unei liste de cel mult trei candidați, pe care consiliul de administrație a întocmit-o. Președintele este revocat de Consiliu, la propunerea consiliului de administrație.

(2) Durata mandatului președintelui este de maximum cinci ani. Acest mandat se poate reînnoi.

▼B

(3) Vicepreşedintele sau vicepreşedinţii Oficiului sunt numiţi şi revocaţi conform procedurii prevăzute la alineatul (1), după consultarea preşedintelui.

(4) Consiliul exercită competenţa disciplinară în raport cu funcţionarii menţionaţi la alineatele (1) şi (3).

SECŢIUNEA 3

Consiliul de administraţie

Articolul 126

Instituire şi competenţă

(1) În cadrul Oficiului se constituie un consiliu de administraţie. Fără a aduce atingere competenţelor care sunt atribuite comitetului bugetar în secţiunea 5 – Buget şi control financiar – consiliul de administraţie are competenţele prezentate în continuare.

(2) Consiliul de administraţie întocmeşte listele de candidaţi prevăzute la articolul 125.

(3) Consiliul de administraţie oferă consiliere preşedintelui asupra problemelor care ţin de competenţa Oficiului.

(4) Consiliul de administraţie este consultat înainte de adoptarea directivelor privind examinarea efectuată în cadrul Oficiului, precum şi în celelalte cazuri prevăzute de prezentul regulament.

(5) Consiliul de administraţie poate să prezinte avize şi să ceară informaţii preşedintelui şi Comisiei, în cazul în care consideră că este necesar.

Articolul 127

Componenţa

(1) Consiliul de administraţie este compus dintr-un reprezentant al fiecărui stat membru şi un reprezentant al Comisiei, precum şi din supleanţii acestora.

(2) Membrii consiliului de administraţie pot fi asistaţi de consilieri sau experţi în limitele prevăzute de regulamentul de procedură.

Articolul 128

Preşedinţia

(1) Consiliul de administraţie alege dintre membrii săi un preşedinte şi un vicepreşedinte. Vicepreşedintele îl înlocuieşte de drept pe preşedinte în caz de imposibilitate a acestuia de a-şi exercita atribuţiile.

(2) Durata mandatului preşedintelui şi vicepreşedintelui este de trei ani. Acest mandat se poate reînnoi.

Articolul 129

Sesiuni

(1) Consiliul de administraţie se reuneşte la convocarea preşedintelui.

(2) Preşedintele Oficiului ia parte la deliberări, cu excepţia cazului în care consiliul de administraţie nu decide altfel.

▼B

(3) Consiliul de administrație ține o sesiune ordinară o dată pe an; în afară de aceasta, se reunește la inițiativa președintelui sau la cererea Comisiei sau a unei treimi din numărul statelor membre.

(4) Consiliul de administrație adoptă un regulament de procedură.

(5) Consiliul de administrație adoptă deciziile cu majoritatea simplă a reprezentanților statelor membre. Cu toate acestea, deciziile pe care consiliul de administrație este competent să le adopte în temeiul articolului 125 alineatele (1) și (3) impun majoritate de trei pătrimi din reprezentanții statelor membre. În ambele cazuri fiecare stat membru dispune de un singur vot.

(6) Consiliul de administrație poate să invite observatori la sesiunile sale.

(7) Secretariatul consiliului de administrație este asigurat de Oficiu.

SECȚIUNEA 4

Aplicarea procedurilor

Articolul 130

Competență

Au competența de a lua orice hotărâre în cadrul procedurilor prevăzute de prezentul regulament:

(a) examinatorii;

(b) diviziile de opoziție;

(c) divizia pentru administrarea mărcilor și aspecte juridice;

(d) diviziile de anulare;

(e) camerele de recurs.

Articolul 131

Examinatorii

Examinatorul are competența de a lua, în numele Oficiului, orice decizie privind cererile de înregistrare a unei mărci comunitare, inclusiv chestiunile menționate la articolele 36, 37 și 68, în afară de cazul în care este competentă o divizie de opoziție.

Articolul 132

Diviziile de opoziție

(1) O divizie de opoziție are competența de a lua orice decizie privind opoziția la o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare.

(2) Diviziile de opoziție iau deciziile într-o formație compusă din trei membri. Cel puțin unul dintre acești membri este jurist. În anumite cazuri speciale prevăzute de regulamentul de aplicare, deciziile se iau de către un singur membru.

▼B

Articolul 133

Divizia pentru administrarea mărcilor și aspecte juridice

(1) Divizia pentru administrarea mărcilor și aspecte juridice are competența de a lua orice decizie impusă de prezentul regulament și care nu intră în competența unui examinator, a unei divizii de opoziție sau a unei divizii de anulare. Aceasta are, în special, competența de a lua orice decizie referitoare la înscrierile care urmează să fie făcute în registrul mărcilor comunitare.

(2) Aceasta are, de asemenea, competența să păstreze lista mandatarilor autorizați menționați la articolul 93.

(3) Deciziile diviziei se adoptă de un membru.

Articolul 134

Diviziile de anulare

(1) O divizie de anulare are competența de a lua orice decizie privind cererile de decădere sau în nulitatea unei mărci comunitare.

(2) Diviziile de anulare iau deciziile într-o formație compusă din trei membri. Cel puțin unul dintre acești membri este jurist. În anumite cazuri speciale prevăzute de regulamentul de aplicare, deciziile se iau de către un singur membru.

Articolul 135

Camerele de recurs

(1) Camerele de recurs au competența de a se pronunța asupra acțiunilor introduse împotriva deciziilor examinatorilor, diviziilor de opoziție, diviziei pentru administrarea mărcilor și aspecte juridice și diviziilor de anulare.

(2) Deciziile camerelor de recurs se iau de către trei membri, dintre care cel puțin doi sunt juriști. În anumite cazuri speciale, deciziile se iau de către o cameră extinsă prezidată de către președintele camerelor de recurs sau se iau de către un singur membru, care trebuie să fie jurist.

(3) Pentru a determina cazurile speciale care sunt de competența camerei extinse, trebuie să se ia în considerare dificultatea juridică, importanța cauzei sau circumstanțele particulare care justifică acest lucru. Aceste cauze pot fi deferite camerei extinse:

(a) de către autoritatea camerelor de recurs creată în temeiul regulamentului de procedură al camerelor, prevăzut la articolul 162 alineatul (3) sau

(b) de către camera însărcinată cu cauza.

(4) Compunerea camerei extinse și regulile referitoare la sesizarea ei sunt stabilite în conformitate cu regulamentul de procedură al camerelor, prevăzut la articolul 162 alineatul (3).

▼B

(5) Pentru determinarea cazurilor speciale care sunt de competența unui singur membru, este necesar să se ia în considerare absența dificultăților chestiunilor de drept sau de fapt, importanța limitată a cauzei în speță și absența altor circumstanțe speciale. Decizia de atribuire a unei cauze unui singur membru în cazurile citate este luată de camera însărcinată cu cauza respectivă. Modalități mai precise sunt stabilite de regulamentul de procedură al camerelor prevăzut la articolul 162 alineatul (3).

Articolul 136

Independența membrilor camerelor de recurs

(1) Președintele camerelor de recurs și președintele fiecărei camere sunt numiți pentru o perioadă de cinci ani, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 125 pentru numirea președintelui Oficiului. Aceștia pot fi eliberați din funcție pe durata mandatului numai pentru motive grave și în cazul în care Curtea de Justiție, sesizată de către instituția care i-a numit, ia o decizie în acest sens. Mandatul președintelui camerelor de recurs și ale președintelui fiecărei camere poate fi reînnoit pentru perioade suplimentare de cinci ani sau până la ieșirea lor la pensie, în cazul în care vârsta de pensionare este atinsă în timpul noului mandat.

Președintele camerelor de recurs are în special competențe de gestiune și de organizare, care se referă în principal la:

(a) prezidarea autorității camerelor de recurs însărcinată cu stabilirea regulilor și organizarea activității camerelor, prevăzută în regulamentul de procedură al camerelor menționat la articolul 162 alineatul (3);

(b) asigurarea executării deciziilor acestei autorități;

(c) atribuirea cauzelor unei camere pe baza criteriilor obiective stabilite de autoritatea camerelor de recurs;

(d) comunicarea către președintele Oficiului a nevoilor referitoare la cheltuieli ale camerelor pentru a stabili estimările de cheltuieli.

Președintele camerelor de recurs prezidează camera extinsă.

Modalități mai precise sunt stabilite în regulamentul de procedură al camerelor prevăzut la articolul 162 alineatul (3).

(2) Membrii camerelor de recurs sunt numiți pentru o perioadă de cinci ani de către consiliul de administrație. Mandatul lor poate fi reînnoit pentru perioade suplimentare de cinci ani sau până la ieșirea lor la pensie, în cazul în care vârsta pensionării este atinsă în timpul noului mandat.

(3) Membrii camerelor de recurs pot fi eliberați din funcții numai pentru motive grave și în cazul în care Curtea de Justiție, sesizată de către consiliul de administrație care acționează la propunerea președintelui camerelor de recurs, după consultarea președintelui camerei căreia îi aparține membrul în cauză, ia o decizie în acest sens.

▼B

(4) Președintele camerelor de recurs și președinții fiecărei camere, precum și membrii camerelor de recurs sunt independenți. În deciziile lor, aceștia nu depind de niciun fel de instrucțiuni.

(5) Președintele camerelor de recurs și președinții fiecărei camere, precum și membrii camerelor de recurs nu pot fi examinatori sau membri ai diviziilor de opoziție, ai diviziei pentru administrarea mărcilor și aspecte juridice sau ai diviziei de anulare.

Articolul 137

Excludere și recuzare

(1) Examinatorii și membrii diviziilor instituite în cadrul Oficiului și ai camerelor de recurs nu pot participa la soluționarea unei cauze în cazul în care au un interes personal sau în cazul în care au intervenit anterior în calitate de reprezentanți ai uneia dintre părți. Doi dintre cei trei membri ai unei divizii de opoziție trebuie să nu fi luat parte la examinarea cererii. Membrii diviziilor de anulare nu pot participa la soluționarea unei cauze în cazul în care au luat parte la hotărârea finală asupra acestei cauze în cadrul procedurii de înregistrare a mărcii sau a procedurii de opoziție. Membrii camerelor de recurs nu pot lua parte la o procedură de recurs în cazul în care au luat parte la hotărârea care face obiectul recursului.

(2) În cazul în care, pentru unul dintre motivele menționate la alineatul (1) sau pentru un alt motiv, un membru al unei divizii sau al unei camere de recurs consideră că nu poate participa la soluționarea unei cauze, avertizează divizia sau camera asupra acestui lucru.

(3) Examinatorii și membrii diviziilor sau ai unei camere de recurs pot fi recuzați de orice parte pentru unul dintre motivele menționate la alineatul (1) sau în cazul în care pot fi suspectați de parțialitate. Recuzarea nu este admisibilă atunci când partea în cauză a făcut acte de procedură, deși avea cunoștință deja de motivul de recuzare. Nici o recuzare nu poate fi întemeiată pe cetățenia examinatorilor sau a membrilor.

(4) Diviziile și camerele de recurs se pronunță, în cazurile menționate la alineatele (2) și (3), fără participarea membrului interesat. Pentru adoptarea acestei hotărâri, membrul care se abține sau care este recuzat este înlocuit, în cadrul diviziei sau al camerei, de către supleantul său.

SECȚIUNEA 5

Bugetul și controlul financiar

Articolul 138

Comitetul bugetar

(1) Se instituie un comitet bugetar în cadrul Oficiului. Comitetul bugetar are competențele care îi sunt atribuite de prezenta secțiune, precum și la articolul 38 alineatul (4).

(2) Articolul 126 alineatul (6), articolele 127, 128 și articolul 129 alineatele (1)-(4), (6) și (7) se aplică în ceea ce privește comitetul bugetar.

▼B

(3) Comitetul bugetar adoptă deciziile cu majoritatea simplă a reprezentanților statelor membre. Cu toate acestea, deciziile pe care comitetul bugetar este competent să le adopte în temeiul articolului 38 alineatul (4), al articolului 140 alineatul (3) și al articolului 143 impun o majoritate de trei pătrimi a reprezentanților statelor membre. În ambele cazuri, fiecare stat membru dispune de un singur vot.

Articolul 139

Bugetul

(1) Toate veniturile și cheltuielile Oficiului trebuie să facă obiectul unei estimări pentru fiecare exercițiu bugetar, acesta coincizând cu anul calendaristic, și trebuie să fie înscrise în bugetul Oficiului.

(2) Bugetul trebuie să fie echilibrat în venituri și cheltuieli.

(3) Veniturile conțin, fără a aduce atingere altor tipuri de venituri, produsul taxelor datorate în temeiul regulamentului privind taxele, produsul taxelor datorate în temeiul Protocolului de la Madrid prevăzut la articolul 140 din prezentul regulament pentru o înregistrare internațională care desemnează Comunitățile Europene și alte plăți efectuate către părțile contractante ale Protocolului de la Madrid, produsul taxelor datorate în temeiul Actului de la Geneva prevăzut la articolul 106c din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului din 12 decembrie 2001 privind desenele sau modelele comunitare [1], pentru o înregistrare internațională care desemnează Comunitatea Europeană și alte plăți efectuate către părțile contractante ale Actului de la Geneva și, în caz de nevoie, o subvenție înscrisă în bugetul general al Comunităților Europene, secția Comisie, sub o linie bugetară specifică.

Articolul 140

Întocmirea bugetului

(1) Președintele întocmește, în fiecare an, o estimare a veniturilor și cheltuielilor Oficiului pentru exercițiul următor și o transmite comitetului bugetar, însoțită de o descriere a efectivelor, până la 31 martie.

(2) Atât timp cât prognozele bugetare stipulează o subvenție comunitară, comitetul bugetar transmite neîntârziat această estimare Comisiei, care o transmite autorității bugetare a Comunităților. Comisia poate să anexeze un aviz conținând estimări divergente.

(3) Comitetul bugetar adoptă bugetul care cuprinde și tabelul cu efectivele Oficiului. Dacă estimările bugetare conțin o subvenție din partea bugetului general al Comunităților, bugetul Oficiului este, dacă este cazul, adaptat.

Articolul 141

Audit și control

(1) În cadrul Oficiului se creează o funcție de audit intern care trebuie exercitată cu respectarea normelor internaționale pertinente. Auditorul intern, numit de președinte, este răspunzător față de acesta de verificarea bunei funcționări a sistemelor și a procedurilor de execuție a bugetului Oficiului.

[1] JO L 3, 5.1.2002, p. 1.

▼B

(2) Auditorul intern îl consiliază pe președinte cu privire la gestionarea riscurilor, prin formularea de avize independente privind calitatea sistemelor de gestiune și control și prin emiterea de recomandări destinate îmbunătățirii condițiilor de executare a operațiunilor și promovării unei bune gestiuni financiare.

(3) Responsabilitatea introducerii sistemelor și a procedurilor de control intern adaptate executării sarcinilor sale revine ordonatorului de credite.

Articolul 142

Verificarea conturilor

(1) Până la data de 31 martie a fiecărui an, președintele adresează Comisiei, Parlamentului European, comitetului bugetar și Curții de Conturi calculele tuturor veniturilor și cheltuielilor Oficiului pentru exercițiul încheiat. Curtea de Conturi le examinează conform articolului 248 din tratat.

(2) Comitetul bugetar îi dă descărcarea președintelui Oficiului în ceea ce privește executarea bugetului.

Articolul 143

Dispoziții financiare

Comitetul bugetar adoptă, după obținerea avizului Comisiei și a Curții de Conturi a Comunităților Europene, dispozițiile financiare interne care prevăd, în special, modalitățile de stabilire și executare a bugetului Oficiului. Dispozițiile financiare se inspiră, dacă sunt compatibile cu caracterul propriu al Oficiului, din reglementările financiare adoptate pentru alte organisme create de Comunitate.

Articolul 144

Regulamentul privind taxele

(1) Regulamentul privind taxele stabilește în special valoarea taxelor și modul de percepere a acestora.

(2) Valoarea taxelor trebuie să fie stabilită astfel încât veniturile corespunzătoare să permită asigurarea, în principiu, a echilibrului bugetului Oficiului.

(3) Regulamentul privind taxele este adoptat și modificat în conformitate cu procedura menționată la articolul 163 alineatul (2).

TITLUL XIII

ÎNREGISTRAREA INTERNAȚIONALĂ A MĂRCILOR

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 145

Dispoziții aplicabile

Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul titlu, prezentul regulament și regulamentele sale de aplicare se aplică oricărei cereri de înregistrare internațională depuse în temeiul Protocolului referitor la

▼B

Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor, adoptat la Madrid la 27 iunie 1989 (denumite în continuare „cerere internațională” și „Protocolul de la Madrid”) și întemeiate pe o cerere de marcă comunitară sau pe o marcă comunitară, precum și înregistrării în registrul internațional ținut de Biroul Internațional al Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale (denumite în continuare „înregistrare internațională” și „Birou Internațional”), a mărcilor ce desemnează Comunitatea Europeană.

SECȚIUNEA 2

Înregistrarea internațională întemeiată pe o cerere de marcă comunitară sau pe o marcă comunitară

Articolul 146

Depunerea unei cereri internaționale

(1) Cererile internaționale în înțelesul articolului 3 din Protocolul de la Madrid care se întemeiază pe o cerere de marcă comunitară sau pe o marcă comunitară se depun la Oficiu.

(2) Atunci când o cerere internațională este depusă înainte ca marca pe care trebuie să se întemeieze înregistrarea internațională să fi fost înregistrată ca marcă comunitară, solicitantul înregistrării internaționale trebuie să indice dacă înregistrarea internațională trebuie să se întemeieze pe o cerere sau pe o înregistrare de marcă comunitară. Atunci când înregistrarea internațională trebuie să se întemeieze pe o marcă comunitară, o dată ce aceasta a fost înregistrată, cererea internațională se consideră primită la Oficiu la data înregistrării mărcii comunitare.

Articolul 147

Forma și conținutul cererii internaționale

(1) Cererea internațională se depune într-una din limbile oficiale ale Comunității Europene prin intermediul unui formular pus la dispoziție de către Oficiu. Cu excepția cazului în care solicitantul indică altfel în formular atunci când depune cererea internațională, Oficiul corespondează cu solicitantul în limba de depunere a cererii într-o formă standardizată.

(2) În cazul în care cererea internațională este depusă într-o limbă care nu este una dintre limbile autorizate de către Protocolul de la Madrid, solicitantul trebuie să indice o a doua limbă dintre acestea din urmă. Această a doua limbă este cea în care Oficiul prezintă cererea internațională Biroului Internațional.

(3) Atunci când cererea internațională este depusă într-o limbă care nu este una dintre limbile autorizate de Protocolul de la Madrid pentru depunerea cererilor internaționale, solicitantul poate furniza o traducere a listei de produse sau servicii în limba în care trebuie prezentată cererea internațională Biroului Internațional în temeiul dispozițiilor alineatului (2).

(4) Oficiul transmite cererea internațională Biroului Internațional în cel mai scurt timp.

▼B

(5) Depunerea unei cereri internaționale este condiționată de achitarea unei taxe la Oficiu. În cazul prevăzut la articolul 146 alineatul (2) teza a doua, taxa se datorează la data înregistrării mărcii comunitare. Cererea se consideră a nu fi fost depusă atât timp cât taxa nu a fost achitată.

(6) Cererea internațională trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute în acest sens de regulamentul de aplicare.

Articolul 148

Înscrierea în dosar și în registru

(1) Data și numărul înregistrării internaționale întemeiate pe o cerere de marcă comunitară sunt înscrise în dosarul respectivei cereri. Atunci când cererea are ca rezultat înregistrarea mărcii comunitare, data și numărul înregistrării internaționale sunt înscrise în registru.

(2) Data și numărul înregistrării internaționale întemeiate pe o marcă comunitară sunt înscrise în registru.

Articolul 149

Cererea de extindere teritorială ulterioară înregistrării internaționale

Orice cerere de extindere teritorială prezentată, în conformitate cu articolul 3b alineatul (2) din Protocolul de la Madrid, ulterior înregistrării internaționale, se poate introduce prin intermediul Oficiului. Cererea trebuie depusă în limba în care s-a depus cererea internațională în aplicarea articolului 147.

Articolul 150

Taxele internaționale

Taxele datorate Biroului Internațional în temeiul Protocolului de la Madrid se plătesc direct acestuia din urmă.

SECȚIUNEA 3

Înregistrarea internațională care desemnează Comunitatea Europeană

Articolul 151

Efectele înregistrării internaționale care desemnează Comunitatea Europeană

(1) Orice înregistrare internațională care desemnează Comunitatea Europeană produce, de la data înregistrării prevăzută la articolul 3 alineatul (4) din Protocolul de la Madrid sau de la data extinderii ulterioare la Comunitatea Europeană, prevăzută la articolul 3b alineatul (2) din Protocolul de la Madrid, aceleași efecte ca și o cerere de marcă comunitară.

(2) În cazul în care nu se notifică niciun refuz în temeiul articolului 5 alineatele (1) și (2) din Protocolul de la Madrid sau dacă, în caz de refuz, acesta este retras, înregistrarea internațională a unei mărci care desemnează Comunitatea Europeană produce, de la data prevăzută la alineatul (1), aceleași efecte ca și înregistrarea unei mărci ca marcă comunitară.

▼B

(3) În înțelesul articolului 9 alineatul (3), publicarea indicațiilor înregistrării internaționale care desemnează Comunitatea Europeană prevăzute la articolul 152 alineatul (1) se substituie publicării unei cereri de marcă comunitară, iar publicarea indicației menționate la articolul 152 alineatul (2) se substituie publicării înregistrării unei mărci comunitare.

Articolul 152

Publicarea

(1) Oficiul publică data înregistrării internaționale a unei mărci care desemnează Comunitatea Europeană prevăzută la articolul 3 alineatul (4) din Protocolul de la Madrid sau data extinderii ulterioare la Comunitatea Europeană prevăzută la articolul 3b alineatul (2) din Protocolul de la Madrid, limba în care se depune cererea internațională și a doua limbă indicată de către solicitant, precum și numărul înregistrării internaționale și data publicării acestei înregistrări în publicația editată de Biroul Internațional, o reproducere a mărcii, precum și numerele claselor de produse sau de servicii pentru care se revendică protecția.

(2) În cazul în care nu se notifică niciun refuz de protecție a unei înregistrări internaționale care desemnează Comunitatea Europeană în temeiul articolului 5 alineatele (1) și (2) din Protocolul de la Madrid sau dacă, în cazul unui refuz, acesta este retras, Oficiul publică acest fapt, precum și numărul înregistrării internaționale și, după caz, data publicării acestei înregistrări în publicația editată de către Biroul Internațional.

Articolul 153

Senioritatea unei mărci

(1) Solicitantul unei înregistrări internaționale care desemnează Comunitatea Europeană poate revendica, în cererea internațională, senioritatea unei mărci anterioare înregistrate într-un stat membru, inclusiv a unei mărci anterioare înregistrate pe teritoriul Benelux sau a unei mărci anterioare care a făcut obiectul unei înregistrări internaționale care produce efecte într-un stat membru, în temeiul articolului 34.

(2) Titularul unei înregistrări internaționale care desemnează Comunitatea Europeană poate, de la data publicării efectelor unei asemenea înregistrări, în temeiul articolului 152 alineatul (2), revendica la Oficiu senioritatea unei mărci anterioare înregistrate într-un stat membru, inclusiv a unei mărci anterioare înregistrate pe teritoriul Benelux sau a unei mărci anterioare care a făcut obiectul unei înregistrări internaționale care produce efecte într-un stat membru în temeiul articolului 35. Oficiul informează Biroul Internațional cu privire la aceasta.

Articolul 154

Examinarea motivelor absolute de respingere

(1) Orice înregistrare internațională care desemnează Comunitatea Europeană face obiectul unei examinări a motivelor absolute de respingere, după aceeași procedură ca și pentru cererile de marcă comunitară.

(2) Protecția unei înregistrări internaționale se poate respinge numai după ce i s-a dat titularului înregistrării internaționale posibilitatea să renunțe la protecție sau să limiteze întinderea acesteia în ceea ce privește Comunitatea Europeană sau să își prezinte observațiile.

▼B

(3) Respingerea protecției echivalează cu respingerea unei cereri de marcă comunitară.

(4) Atunci când o decizie de respingere a protecției unei înregistrări internaționale adoptată în temeiul prezentului articol este definitivă sau dacă titularul unei înregistrări internaționale a renunțat la protecția Comunității Europene în aplicarea alineatului (2), Oficiul restituie titularului o parte din taxa individuală care va fi stabilită prin regulamentul de aplicare.

Articolul 155

Cercetarea

(1) După ce primește notificarea unei înregistrări internaționale care desemnează Comunitatea Europeană, Oficiul întocmește un raport de cercetare comunitară în conformitate cu articolul 38 alineatul (1).

(2) După ce primește notificarea unei înregistrări internaționale care desemnează Comunitatea Europeană, Oficiul transmite o copie a acesteia serviciului central al proprietății industriale din toate statele membre care au comunicat Oficiului decizia de a efectua o cercetare în propriul registru al mărcilor, în conformitate cu articolul 38 alineatul (2).

(3) Se aplică *mutatis mutandis* articolul 38 alineatele (3)-(6).

(4) Oficiul informează titularii unei mărci comunitare anterioare sau ai unei cereri de marcă comunitară anterioare, menționați în raportul de cercetare comunitară, cu privire la publicarea, în temeiul articolului 152 alineatul (1), a înregistrării internaționale care desemnează Comunitatea Europeană.

Articolul 156

Opoziția

(1) Orice înregistrare internațională care desemnează Comunitatea Europeană face obiectul aceleiași proceduri de opoziție ca și cererile de marcă comunitară publicate.

(2) Opoziția se formulează în termen de trei luni, care începe să curgă după șase luni de la data publicării prevăzute la articolul 152 alineatul (1). Opoziția se consideră formulată numai după achitarea taxei de opoziție.

(3) Respingerea protecției echivalează cu respingerea unei cereri de marcă comunitară.

(4) Atunci când se respinge acordarea protecției unei înregistrări internaționale printr-o decizie adoptată în temeiul prezentului articol, care a devenit definitivă, sau când titularul unei înregistrări internaționale a renunțat la protecția Comunității Europene înainte ca o decizie adoptată în aplicarea prezentului articol să fie definitivă, Oficiul restituie titularului o parte din taxa individuală ce urmează a fi stabilită prin regulamentul de aplicare.

▼B

Articolul 157

Înlocuirea unei înregistrări de marcă comunitară cu o înregistrare internațională

La cerere, Oficiul este obligat să noteze în registru că o marcă comunitară se consideră a fi fost înlocuită cu o înregistrare internațională, în conformitate cu articolul 4a din Protocolul de la Madrid.

Articolul 158

Invalidarea efectelor unei înregistrări internaționale

(1) Poate fi pronunțată nulitatea efectelor unei înregistrări internaționale care desemnează Comunitatea Europeană.

(2) Cererea de anulare a efectelor unei înregistrări internaționale care desemnează Comunitatea Europeană ține loc de cerere de decădere în temeiul articolului 51 sau de cerere de anulare în temeiul articolului 52 sau 53.

Articolul 159

Transformarea unei desemnări a Comunității Europene prin intermediul unei înregistrări internaționale în cerere de marcă națională sau în desemnare a unor state membre

(1) Atunci când o desemnare a Comunității Europene operată prin intermediul unei înregistrări internaționale este respinsă sau încetează să producă efecte, titularul înregistrării internaționale poate solicita transformarea desemnării Comunității Europene.

(a) în cerere de marcă națională în temeiul articolelor 112, 113 și 114;

(b) în desemnare a unui stat membru parte la Protocolul de la Madrid sau la Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor adoptat la Madrid la 14 aprilie 1891, în versiunea sa revizuită și modificată (denumit în continuare Aranjamentul de la Madrid), în măsura în care, la data cererii de transformare, era posibilă desemnarea directă a acelui stat membru pe baza Protocolului de la Madrid sau a Aranjamentului de la Madrid. Articolele 112, 113 și 114 se aplică.

(2) Cererea de marcă națională sau desemnarea unui stat membru parte la Protocolul de la Madrid sau la Aranjamentul de la Madrid rezultată din transformarea desemnării Comunității Europene operată prin intermediul unei înregistrări internaționale beneficiază, în statul membru respectiv, de data înregistrării internaționale prevăzute la articolul 3 alineatul (4) din Protocolul de la Madrid, de data extinderii la Comunitatea Europeană în temeiul articolului 3b alineatul (2) din Protocolul de la Madrid, în cazul în care aceasta este posterioară înregistrării internaționale, sau de data de prioritate a acestei înregistrări și, după caz, de senioritatea unei mărci a acestui stat, revendicată în conformitate cu articolul 153.

(3) Cererea de transformare se publică.

▼B

Articolul 160

Utilizarea unei mărci care face obiectul unei înregistrări internaționale

În înțelesul articolului 15 alineatul (1), al articolului 42 alineatul (2), al articolului 51 alineatul (1) litera (a) și al articolului 57 alineatul (2), data publicării, prevăzută la articolul 152 alineatul (2), ține loc de dată a înregistrării în vederea stabilirii datei de la care trebuie să înceapă utilizarea efectivă în Comunitatea Europeană a mărcii care face obiectul înregistrării internaționale care desemnează Comunitatea Europeană.

Articolul 161

Transformarea

(1) Sub rezerva alineatului (2), dispozițiile aplicabile cererilor de marcă comunitară se aplică *mutatis mutandis* cererilor de transformare a unei înregistrări internaționale în cerere de marcă comunitară, în temeiul articolului 9d din Protocolul de la Madrid.

(2) În cazul în care cererea de transformare se referă la o înregistrare internațională care desemnează Comunitatea Europeană ale cărei indicații au fost publicate în conformitate cu articolul 152 alineatul (2), articolele 37-42 nu se aplică.

TITLUL XIV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 162

Dispoziții comunitare de punere în aplicare

(1) Modalitățile de aplicare a prezentului regulament sunt stabilite printr-un regulament de aplicare.

(2) În conformitate cu modalitățile de aplicare stabilite prin regulamentul de aplicare, pe lângă taxele prevăzute de articolele precedente, sunt percepute taxe în următoarele cazuri:

(a) plata cu întârziere a taxei de înregistrare;

(b) eliberarea unei copii a certificatului de înregistrare;

(c) înregistrarea unei licențe sau a unui alt drept asupra unei mărci comunitare;

(d) înregistrarea unei licențe sau a unui alt drept asupra unei cereri de înregistrare a mărcii comunitare;

(e) radierea înregistrării unei licențe sau a unui alt drept;

(f) modificarea unei mărci comunitare înregistrate;

(g) eliberarea unui extras din registru;

(h) consultarea publică a unui dosar;

(i) eliberarea unei copii a unor documente din dosare;

▼B

(j) eliberarea unei copii certificate conforme cererii;

(k) comunicarea de informații conținute într-un dosar;

(l) reexaminarea stabilirii cheltuielilor de procedură care trebuie rambursate.

(3) Regulamentul de aplicare și regulamentul de procedură al camerelor de recurs se adoptă și se modifică în conformitate cu procedura menționată la articolul 163 alineatul (2).

Articolul 163

Înființarea unui comitet și instituirea procedurii pentru adoptarea regulamentelor de aplicare

(1) Comisia este asistată de un comitet denumit „Comitetul pentru taxe, norme de aplicare și procedura camerelor de recurs ale Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci de comerț, desene și modele)”.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE.

Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

Articolul 164

Compatibilitate cu alte dispoziții ale dreptului comunitar

Prezentul regulament nu aduce atingere dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 510/2006, în special articolului 14.

Articolul 165

Dispoziții privind extinderea Comunității

▼A1

(1) De la data aderării Bulgariei, a Republicii Cehe, a Estoniei, a Croației, a Ciprului, a Letoniei, a Lituaniei, a Ungariei, a Maltei, a Poloniei, a României, a Sloveniei și a Slovaciei (denumite în continuare „noi state membre”), o marcă comunitară înregistrată sau solicitată în conformitate cu prezentul regulament înaintea respectivelor date de aderare se extinde la teritoriul acestor state membre pentru a avea același efect în întreaga Comunitate.

▼B

(2) Înregistrarea unei mărci comunitare care face obiectul unei cereri la data aderării nu poate fi respinsă din nici unul din motivele absolute de respingere enumerate în articolul 7 alineatul (1), dacă respectivele motive sunt generate exclusiv de aderarea unui nou stat membru.

(3) În cazul depunerii unei cereri de înregistrare a unei mărci comunitare în decursul celor șase luni dinainte de data aderării, se poate formula o obiecție conform articolului 41, dacă, înainte de data aderării, în oricare dintre noile state membre, s-a obținut o marcă anterioară sau un alt drept anterior în sensul articolului 8, cu condiția să fi

▼B

fost obținute cu bună-credință și ca data depunerii sau, dacă este cazul, data de prioritate sau data obținerii în noul stat membru a mărcii anterioare sau a altui drept anterior să fie anterioară datei de depunere sau, dacă este cazul, datei de prioritate a mărcii comunitare pentru care s-a depus o cerere.

(4) O marcă comunitară în sensul alineatului (1) nu poate fi declarată nulă:

(a) conform articolului 52, dacă motivele nulității devin aplicabile exclusiv în urma aderării unui nou stat membru;

(b) conform articolului 53 alineatele (1) și (2), dacă dreptul național anterior a fost înregistrat, solicitat sau obținut într-un nou stat membru înainte de data aderării.

(5) Utilizarea unei mărci comunitare conform alineatului (1) poate fi interzisă în temeiul articolelor 110 și 111, dacă marca anterioară sau alt drept național au fost înregistrate, solicitate sau obținute cu bună-credință în noul stat membru înainte de data aderării respectivului stat membru; sau, dacă este cazul, la o dată de prioritate anterioară datei de aderare a respectivului stat membru.

Articolul 166

Abrogare

Regulamentul (CE) nr. 40/94, astfel cum a fost modificat prin actele care figurează în anexa I, se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat se înțeleg ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

Articolul 167

Intrare în vigoare

(1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(2) Statele membre adoptă măsurile necesare punerii în aplicare a articolelor 95 și 114 în termen de trei ani de la intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 40/94.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

▼B

ANEXA I

Regulamentul abrogat și lista modificărilor ulterioare

(menționate la articolul 166)

Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului (JO L 11, 14.1.1994, p. 1)	
Regulamentul (CE) nr. 3288/94 al Consiliului (JO L 349, 31.12.1994, p. 83)	
Regulamentul (CE) nr. 807/2003 al Consiliului (JO L 122, 16.5.2003, p. 36)	Numai punctul 48 din anexa III
Regulamentul (CE) nr. 1653/2003 al Consiliului (JO L 245, 29.9.2003, p. 36)	
Regulamentul (CE) nr. 1992/2003 al Consiliului (JO L 296, 14.11.2003, p. 1)	
Regulamentul (CE) nr. 422/2004 al Consiliului (JO L 70, 9.3.2004, p. 1)	
Regulamentul (CE) nr. 1891/2006 al Consiliului (JO L 386, 29.12.2006, p. 14)	Numai articolul 1
Anexa II partea 4 C I, Actul de aderare din 2003 (JO L 236, 23.9.2003, p. 342)	
Anexa III punctul 1.I, Actul de aderare din 2005 (JO L 157, 21.6.2005, p. 231)	

▼B

ANEXA II

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 40/94	Prezentul regulament
Articolele 1-14	Articolele 1-14
Articolul 15 alineatul (1)	Articolul 15 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 15 alineatul (2) partea introductivă	Articolul 15 alineatul (1) al doilea paragraf partea introductivă
Articolul 15 alineatul (2) litera (a)	Articolul 15 alineatul (1) al doilea paragraf litera (a)
Articolul 15 alineatul (2) litera (b)	Articolul 15 alineatul (1) al doilea paragraf litera (b)
Articolul 15 alineatul (3)	Articolul 15 alineatul (2)
Articolele 16-36	Articolele 16-36
Articolul 37	—
Articolul 38	Articolul 37
Articolul 39	Articolul 38
Articolul 40	Articolul 39
Articolul 41	Articolul 40
Articolul 42	Articolul 41
Articolul 43	Articolul 42
Articolul 44	Articolul 43
Articolul 44a	Articolul 44
Articolele 45-48	Articolele 45-48
Articolul 48a	Articolul 49
Articolul 49	Articolul 50
Articolul 50	Articolul 51
Articolul 51	Articolul 52
Articolul 52	Articolul 53
Articolul 53	Articolul 54
Articolul 54	Articolul 55
Articolul 55	Articolul 56
Articolul 56	Articolul 57
Articolul 57	Articolul 58
Articolul 58	Articolul 59
Articolul 59	Articolul 60
Articolul 60	Articolul 61
Articolul 60a	Articolul 62
Articolul 61	Articolul 63
Articolul 62	Articolul 64
Articolul 63	Articolul 65
Articolul 64	Articolul 66
Articolul 65	Articolul 67
Articolul 66	Articolul 68
Articolul 67	Articolul 69
Articolul 68	Articolul 70
Articolul 69	Articolul 71
Articolul 70	Articolul 72
Articolul 71	Articolul 73
Articolul 72	Articolul 74

▼B

Regulamentul (CE) nr. 40/94	Prezentul regulament
Articolul 73	Articolul 75
Articolul 74	Articolul 76
Articolul 75	Articolul 77
Articolul 76	Articolul 78
Articolul 77	Articolul 79
Articolul 77a	Articolul 80
Articolul 78	Articolul 81
Articolul 78a	Articolul 82
Articolul 79	Articolul 83
Articolul 80	Articolul 84
Articolul 81	Articolul 85
Articolul 82	Articolul 86
Articolul 83	Articolul 87
Articolul 84	Articolul 88
Articolul 85	Articolul 89
Articolul 86	Articolul 90
Articolul 87	Articolul 91
Articolul 88	Articolul 92
Articolul 89	Articolul 93
Articolul 90	Articolul 94
Articolul 91	Articolul 95
Articolul 92	Articolul 96
Articolul 93	Articolul 97
Articolul 94 alineatul (1) cuvinte introductive	Articolul 98 alineatul (1) cuvinte introductive
Articolul 94 alineatul (1) prima liniuță	Articolul 98 alineatul (1) litera (a)
Articolul 94 alineatul (1) a doua liniuță	Articolul 98 alineatul (1) litera (b)
Articolul 94 alineatul (2)	Articolul 98 alineatul (2)
Articolul 95	Articolul 99
Articolul 96	Articolul 100
Articolul 97	Articolul 101
Articolul 98	Articolul 102
Articolul 99	Articolul 103
Articolul 100	Articolul 104
Articolul 101	Articolul 105
Articolul 102	Articolul 106
Articolul 103	Articolul 107
Articolul 104	Articolul 108
Articolul 105	Articolul 109
Articolul 106	Articolul 110
Articolul 107	Articolul 111
Articolul 108	Articolul 112
Articolul 109	Articolul 113
Articolul 110	Articolul 114
Articolul 111	Articolul 115
Articolul 112	Articolul 116
Articolul 113	Articolul 117
Articolul 114	Articolul 118

▼B

Regulamentul (CE) nr. 40/94	Prezentul regulament
Articolul 115	Articolul 119
Articolul 116	Articolul 120
Articolul 117	Articolul 121
Articolul 118	Articolul 122
Articolul 118a	Articolul 123
Articolul 119	Articolul 124
Articolul 120	Articolul 125
Articolul 121 alineatele (1) și (2)	Articolul 126 alineatele (1) și (2)
Articolul 121 alineatul (3)	—
Articolul 121 alineatul (4)	Articolul 126 alineatul (3)
Articolul 121 alineatul (5)	Articolul 126 alineatul (4)
Articolul 121 alineatul (6)	Articolul 126 alineatul (5)
Articolul 122	Articolul 127
Articolul 123	Articolul 128
Articolul 124	Articolul 129
Articolul 125	Articolul 130
Articolul 126	Articolul 131
Articolul 127	Articolul 132
Articolul 128	Articolul 133
Articolul 129	Articolul 134
Articolul 130	Articolul 135
Articolul 131	Articolul 136
Articolul 132	Articolul 137
Articolul 133	Articolul 138
Articolul 134	Articolul 139
Articolul 135	Articolul 140
Articolul 136	Articolul 141
Articolul 137	Articolul 142
Articolul 138	Articolul 143
Articolul 139	Articolul 144
Articolul 140	Articolul 145
Articolul 141	Articolul 146
Articolul 142	Articolul 147
Articolul 143	Articolul 148
Articolul 144	Articolul 149
Articolul 145	Articolul 150
Articolul 146	Articolul 151
Articolul 147	Articolul 152
Articolul 148	Articolul 153
Articolul 149	Articolul 154
Articolul 150	Articolul 155
Articolul 151	Articolul 156
Articolul 152	Articolul 157
Articolul 153	Articolul 158
Articolul 154	Articolul 159
Articolul 155	Articolul 160
Articolul 156	Articolul 161

▼B

Regulamentul (CE) nr. 40/94	Prezentul regulament
Articolul 157 alineatul (1)	Articolul 162 alineatul (1)
Articolul 157 alineatul (2) cuvinte introductive	Articolul 162 alineatul (2) cuvinte introductive
Articolul 157 alineatul (2) punctul 2	Articolul 162 alineatul (2) litera (a)
Articolul 157 alineatul (2) punctul 3	Articolul 162 alineatul (2) litera (b)
Articolul 157 alineatul (2) punctul 5	Articolul 162 alineatul (2) litera (c)
Articolul 157 alineatul (2) punctul 6	Articolul 162 alineatul (2) litera (d)
Articolul 157 alineatul (2) punctul 7	Articolul 162 alineatul (2) litera (e)
Articolul 157 alineatul (2) punctul 8	Articolul 162 alineatul (2) litera (f)
Articolul 157 alineatul (2) punctul 9	Articolul 162 alineatul (2) litera (g)
Articolul 157 alineatul (2) punctul 10	Articolul 162 alineatul (2) litera (h)
Articolul 157 alineatul (2) punctul 11	Articolul 162 alineatul (2) litera (i)
Articolul 157 alineatul (2) punctul 12	Articolul 162 alineatul (2) litera (j)
Articolul 157 alineatul (2) punctul 13	Articolul 162 alineatul (2) litera (k)
Articolul 157 alineatul (2) punctul 14	Articolul 162 alineatul (2) litera (l)
Articolul 157 alineatul (3)	Articolul 162 alineatul (3)
Articolul 158	Articolul 163
Articolul 159	Articolul 164
Articolul 159a alineatele (1), (2) și (3)	Articolul 165 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 159a alineatul (4) formula inițială	Articolul 165 alineatul (4) formula inițială
Articolul 159a alineatul (4) prima liniuță	Articolul 165 alineatul (4) litera (a)
Articolul 159a alineatul (4) a doua liniuță	Articolul 165 alineatul (4) litera (b)
Articolul 159a alineatul (5)	Articolul 165 alineatul (5)
—	Articolul 166
Articolul 160 alineatul (1)	Articolul 167 alineatul (1)
Articolul 160 alineatul (2)	Articolul 167 alineatul (2)
Articolul 160 alineatele (3) și (4)	—
—	Anexa I
—	Anexa II